This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

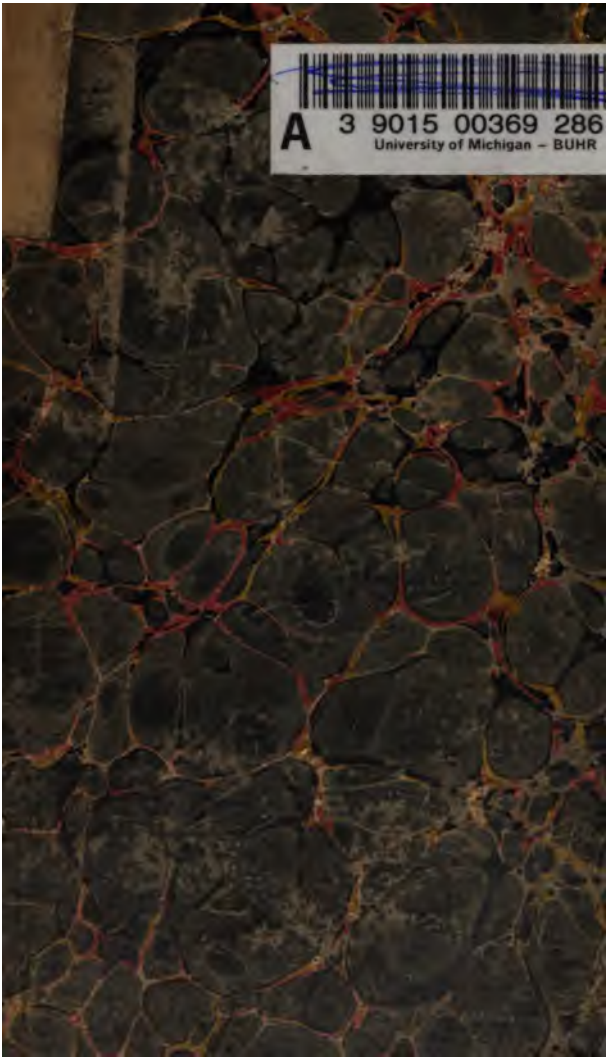
A 3 9015 00369 286
University of Michigan – BUHR

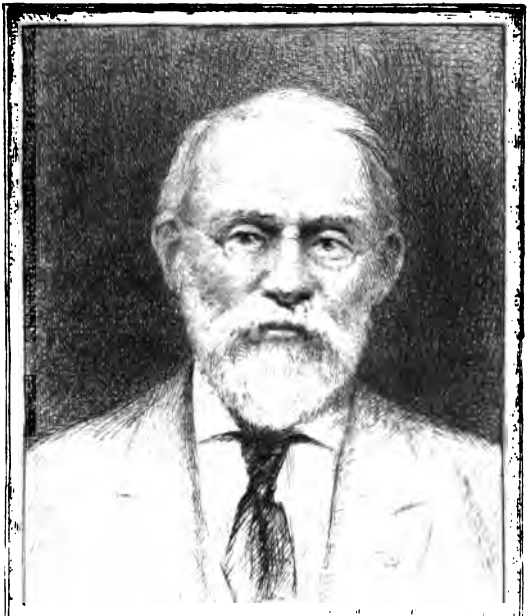

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FR
CH

Poetiske Forsøg.

Af

K. Knud L. Lyne Rahbek.

Professor.

Første Deel. Anden Udgave.

Kiøbenhavn, 1803.
Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

PT
8165
.R3
A17
1803

Danning
Hill
12-14-39
039883

Sin fem og tyveaarige

Ven, Opmuntrer og Veileder,

Magdalus Cold

helliger

diſſe Sanges Camene

nærværende Forſøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Verwegen fliegen an des Donnrers Wagen.
Es säuſelt um der Freundſchaft Ohr.
Gotter.

Forerindring

til

første Udgave.

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eeneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbeidede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette fyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt, ved at arbeide i Foreening med Mænd, som jeg hellig havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde

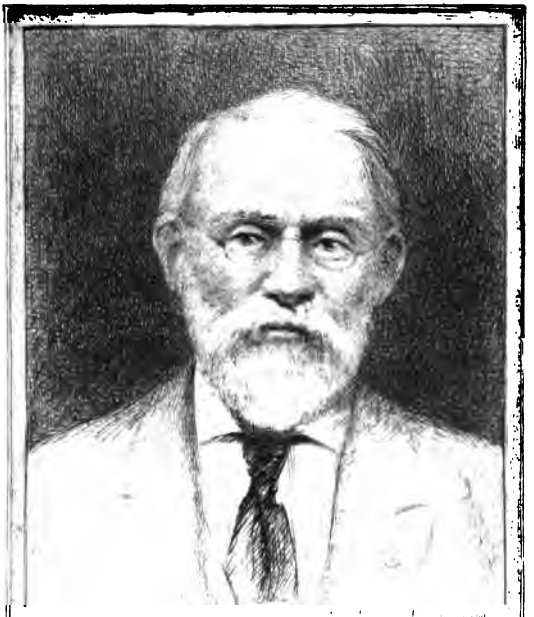

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

Poetiske Forsøg.

Af

K. L. Rahbek.

Professor.

Første Deel. Anden Udgave.

Kiøbenhavn, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

PT
8165
.R3
A17
1803

Danning
Hall
12-14-39
039883

Sin fem og tyveaarige

Ven, Opmuntrer og Veileder,

Magdalus Told

helliger

diſſe Sanges Tamene

nærværende Forſøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Verwegen fliegen an des Donnrers Wagen.
Es ſäuſelt um der Freundſchaft Ohr.
Gotter.

Forerindring

til

første Udgave.

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eeneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbeidede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette skyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt, ved at arbeide i Foreening med Mænd, som jeg høilig havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde

følt, at slige Smaating ikke uden Uforskammenhed kunne bydes, undtagen nøie og mangeaarigt Venskab. Jeg henegnede dem da til den Mand, der ved min første Indtrædelse paa den litterariske Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar var min troefaste Ledsager, og selv nu, da hans andre mange og vigtigere Syssler ikke tillade mig at gjøre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte tilvinker mig gavnlig Varsel, og styrkende Opmuntring paa Banen.

Hvad Stykkernes Valg angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen Overtydning og den offentlige Stemme; Sangdigtes Held beroer maaskee mindre end nogen anden Digtearts paa deres egen Værd; en skiøn Melodie, en ydet Sangers eller Sangerindes formaaende Anbefaling skaffer disse ofte et Bifald, hvorpaa de ellers havde liden eller ingen Fordring. Ærlig erkiender jeg, at det ofte har været Tilfældet med mine, især med dem, som vor Schulzes] fortryl-

lende Camene har taget under sin mægtige Beskyttelse. Men er Fadersiet altid upartisk nok til at skjønne, om hans Barn har giort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg opofret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde havt samme Dom.

Man har undertiden giort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digtere; endnu for ikke længe siden er dette skeet af*) en Mand, hvis Bifald altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Venskab her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men hvilig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hiin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men hvo der først faaer Smag paa at dvæle under Lycæets Plataner, bestiger sielden Parnasset siden med den Fyrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærskyggede Top.

*) P. A. Heiberg.

Man venter maaskee en Undskyldning, fordi disse Forsøg ere udeblevne; men det er Forfatterens høieste Ønske, at man ikke maae finde, de endnu ere komne for snart, og at han burde holdt dem længere inde, for at give dem mere Fuldending og indvortes Værd.

Den 5 Februari 1794.

R. L. Rahbek.

Forerindring

til

denne nye Udgave.

Ved atter at tage disse Digte ihænde, for at besørge et nyt Oplag deraf, da største Deelen af det første forgik i Ildebranden 1795, var jeg ikke lidet fristet til at foretage betydelige Forandringer dermed, undertrykke adskillige, og hvilken omstøbe andre. Men i den Overbeviisning, at en saadan Omdannelse vilde være aabenbar Uret mod Eierne af den ældre Udgave, har jeg troet at burde indskrænke mig til de Smaaforandringer, som under Correcturen saa at sige paanøde sig selv; og kan altsaa blot ledsage disse Digte med det Ønske, at den Godhed, hvor-

med en Deel af dem i deres første Nyhed blev modtaget, ikke reent maatte være forsvundet, og at man ikke vilde forsmaae at læse, hvad man stundum endnu synes at finde nogen Fornøielse i at synge.

Bakkehuset, den 31 December 1802.

Lyriſke Digte.

Lyriſke Digte.

DUNNING
HILL
12-14-?
39863
2v-

Til Fædrelandet.

Da du fremſteeg af Havets Skiød,
O Danmark! i din Ynde,
Fra Skyerne en Stemme lød,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyſkabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lykkens Væld!
Og aldrig det hentørres!

Og ſkøn vi Friheds ædle Aand
Hos vore Fædre ſpore;
Den halve Jord bar Romerbaand,
Men ſtolte Rom bar vore;

Til Krig stod Fædrenes Attraae,
De lagde andre Lænker paa;
Men aldrig fremmed Aag man saae
Paa danske Skuldre hvile!

Een Tidspunkt mørk og sørgelig
Dog kom til Hovmods Glæde;
Den sine Brødre fik ved Svig
Paalisted Trældomskiæde.
Da væbned' Danmarks gode Aand
En Nansens og en Svanes Haand,
De knuste hine Trældomsbaand,
Og fri blev danske Borger.

Dog klirred' end om Bondens Fod
Den tunge Slavekiæde;
Men mangen ædel Mand fremstod
Fra Trældom ham at redde;
Til Landets fromme Fader lød
Det høie Raad om Bondens Nød,

Og Chriſtian Bondens Lænker brød,
Og Danmarks Skytsaand ſmilte.

Og ofte, ofte ſmiler han
I Fader Chriſtians Dage,
Han ofte høres til ſit Land
Den Varſel froe gientage:
Fortien, mit Danmark! o fortien
Din Frihed ved at ſkatte den,
Og elſke hver dens ſande Ven,
Din Prinds, din gode Konge!

Murersang

for Kongen og Kronprindsen.

Held Fyrsten, som er Lysets Ven,
Og elsker Sandheds Fremme,
Som nidkiær jager Mørket hen,
Og hædrer Folkets Stemme.
Den gode Fyrste hædrer den,
Kun han, kun han er Sandheds Ven,
Derfor skal Sandhed og igien
Hans Lovsang froe istemme.

O leve Danmarks Christian!
Vor gode Konge leve!
I dit det lykkelige Land
Tør Lyset frit omsvæve;

Vel maae du dette have kiær,
Det viiser dine Børn dit Værd!
Og alles, alles Bøn det er:
Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!
Hans Søn, hans Ven, hans Støtte!
Hvert Held, af Christians Haand vi fik,
Vi see hans Søn beskytte!
Ham Sandhed har til nidkiær Ven,
Thi elsker den ham troe igien.
O leve, leve Folkets Ven,
Og Thronens første Støtte!

I disses Lye vort Lys sig her
Saa frit og trygt udbreder;
I deres Værn vort Arbeid er,
De frede vore Glæder.
Hver Gang vort Lys vi tænde her,
Det klart bestraaler disses Værd!

Og Brødres første Ønske er
For deres Held og Hæder.

Naturens Mester! Lysets Ven!
Som dig i Sandhed glæder,
Med Velbehag du skuer den,
Der dine Spor betræder!
Hør da vor Bøn, giør disse to,
Som Fyrster og som Fædre troe!
Sign dem med Landefred og Roe,
Med Danmarks Held og Hæder!

Vennesang.

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
Som en Taage svinde hen,
Tidlig trænger Barnets Hierte
Dog til ligeaarig Ven!
Tomme er ubeelte Glæder,
Beedst den Graad, man eensom græder,
Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
Rive muntre Yndling hen;
Elskovs mange Bitterheder
Lindres deelte af en Ven;

Selv den elſkte Lykkelige
Maae en Ven ſin Lykke ſige,
Hvis han ret ſkal nyde den.

O! men Ungdoms Sorg er Glæde
Mod den Lod, ſom foreſtaaer;
Dagens Byrde, Dagens Heede
Føles først i Manddoms Aar;
Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
Magte vel den Mand at bøie,
Ved hvis Side Venſkab gaaer?

Tung paa trætte Olding hviler
Alderdommens kolde Haand,
O men ogſaa ham tilſmiler
Venſkab Mod, og Kraft, og Aand;
I jævnaarig Kreds oprinde
Med forgangne Dages Minde
Gienſkin af hiin Fordums Aand

Du, ſom gav vor Barndom Glæder,
Du vor muntre Ungdoms Lyſt,
Du vor raſke Manddoms Hæder,
Bliv vor ſvage Ældes Trøſt!
Venſkab! ſank os tit at drage
Mindet af din Vaar tilbage,
Og fornye dens ſkyldfrie Lyſt.

Til
det norſke litteraire Selſkabs
tyvende Stiftelſes-Dag den 30 April 1792.

O Norges Skytsaand! ynd vor Glæde!
Selv ſtifted du vort Broderlag;
Selv bygged du dig her et Sæde,
Beſkyt det til dets ſidſte Dag!
O ſee vor Fryd, og hav den kiær,
Og evig vor Beſkytter vær!

Da du vort Selſkabs Grundſteen lagde,
Stod Venſkabs Skytsaand froe derhos,
Og Haand i Haand han dig tilſagde,
Saa ømt, ſom du, at elſke os.
Du vor Beſkytter evig vær!
Dit Tempel trofaſt Venſkabs er!

Hans Ord de hulde Muſer hørte,
Og gientog det med freidigt Smiil;
Tit her Pieriſk Luth de rørte,
Og norſke Sønner ſang dertil;
Du vor Beſkytter evig vær,
Og Norden faae ſit Pindus her!

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
Strax paa dit Vink fremiilte da,
Her bygged begge ſig et Sæde,
Og Sorger flygted bort herfra;
Du vor Beſkytter evig vær,
Og Skiemt og Glæde throne her!

Her ſaae du Norges Sønner brænde
For Norges Ære, Norges Held.
Her gav du Sangen Kraft at tænde
Fordobblet Ild i Nordmands Siæl.
Du vor Beſkytter evig vær,
Og ægte Nordmænd ſamles her!

Blid du modtog med aabne Arme
Hver Broderrigets ædle Søn;
Der elſkte dig med Nordmands Varme,
Og fandt i Nordmænds Agt ſin Løn.
Du vor Beſkytter evig vær,
Og danſk og Nordmand Brødre her!

Vor Skytsaand! elſk dit gamle Sæde!
Vig aldrig fra vort Broderlag!
Tit lad os hylde dig med Glæde,
Saa ſand, ſaa reen, ſom denne Dag.
O ſee vor Fryd, og hav den kiær,
Og evig vor Beſkytter vær!

Sang til Søstrene.

Vore elſkte Søſtre leve!
Brødre! ſtemmer i med mig!
For enhver den ædle ſkæve,
Som han har udkaaret ſig!
Ingen dermed ſig undſkylde,
At hans Tid ei kommen er!
Hver, ſom Venſkabs Lov kan hylde,
Elſke, thi han er det værd!

Bort fra os, hvo gruſom krænker
Den, ham Haand og Hierte gav!
Han giør Hymens Baand til Lænker,
Ægteſkab til Elſkovs Grav.
Bort med hver, ſom falſk kan ſvige
Den, der var ham kiær, og huld,

Hvo bedrage kan ſin Pige,
Er ſom Ven ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
Som ſin Mand er huld og troe!
Lindrer ham de mørke Dage,
Og forſøder ham de fro.
Hvem en ſaadan Viv er vorden,
Og der føler hendes Værd,
Han har Himlen her paa Jorden,
Han er Glædens Giver kiær!

Leve Pigen, ſom indtager
Ømme Yngling uden Svig,
Og hans Siæl til Dyden drager,
Ved at drage den til ſig!
Mangen Ynglings Skytsgudinde
En elſkværdig Pige var;
Hvo kan blive Dyders Fiende,
Som hun elſker, og hun har?

Lever længe lykkelige,
Elſkte Koners ømme Mænd!
Hver, ſom ſukker for en Pige,
Vorde elſket ømt igien!
Hver, hvis Blik end frie omſvæve,
Snart i Amors Lænker gaae!
Alle vore Søſtre leve,
De, vi har, og end kan faae!

Sang.

(Efter Eſchenburg.)

Stille Veemods ſøde Taarer rinde,
Laura, disſe offrer Elſkov dig.
Levende omſvæver mig dit Minde,
Sielden, ſielden undes dette mig!
Føl, o føl, med hvilken gruſom Kulde
Mismod hviler paa din arme Ven!
Dieblik henſnige kummerfulde,
Glædens Dage, ſom et Lyn, ſvandt hen.

Dog anklag dig ei; thi før jeg lærte
Først at kiende Kiærlighed og dig,
Venſkab længe alt til gruſom Smerte
Troeløs ſmilende indvied mig.

Mangen Taare randt ved Venners Grave,
Fleer aftvang mig falſke Venners Svig;
Venſkab, Himlens allerbedſte Gave,
Kun til gruſom Marter ſendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
Ei dig græmme med og over mig;
Ei til Sorg, ei til mismodig Klage,
Nei til Glæde ſkabte Himlen dig.
O forglem, forglem, hvor tit mit Hierte
Har i Blik og Ord forraadet ſig.
Villig vil jeg bære al min Smerte!
O kun ei! kun ei bedrøve dig.

"Grædende du Graad mig vil forbyde!
Svarer du, og græder ømt for mig:
Græd ei ſelv, og jeg dig fro ſkal lyde,
Vær du glad, da er jeg glad med dig!"
Lauta! lad kun disſe Taare rinde,
De huſvale, troſte, muntre mig!

O! og tænk, og tænk dig selv, Veninde:
Om de eengang lønnedes med dig!

—

Froe jeg vilde mindes dem, og male
For min Laura, hvad jeg fordum leed,
Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,
Give Kiærlighed for Kiærlighed;
Men forskyder Skiæbnen Vilhelms Klage,
Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Ild!
Før jeg skulde mørkne dine Dage,
Laura! før forglem, at jeg er til!

Til

en ædel Læges Bryllupsfest.

Og er vor Jord end fuld af Plager,
De glemmes let ved elsket Bryst,
Den Mand, en kiærlig Viv ledsager,
Gaaer Livets tunge Vei med Lyst;
Da Herren i retfærdig Harme
Jog Adam ud af Paradiis,
Vor Fader i sin Evas Arme
Fandt Trøst, og glemte sit Forliis.

Din Kunst, dit Kald, dit ømme Hierte
Dig aabne Sørgescener, Ven!
Thi for at lindre Brødres Smerte,
Du søger, skuer, deler den.

Og ſtor er ædel Læges Glæde,
— O den har ofte lønnet dig —
Naar frelſte Broders Viv og Spæde
Omringe ham med Glædesſkrig.

Men ſtundom ſaae du Brødre lide,
Hvis Redning Skiæbnen nægted' dig;
Saae maalløs Huſtrue Hænder vride,
Og hørte Børns forgiæves Skrig,
Med blødende, med martret Hierte
Du ſleed dig ſorgfuld bort fra dem,
Af uforſkyldt og ædel Smerte
Nedtrykt at ſøge til eenſomt Hiem.

Men Himlen elſker ſligt et Hierte,
Du fik en Viv til Løn og Trøſt;
Om hun udlokke vil hver Smerte,
Og deele den med kiærligt Bryſt;
I Diet ædel Graad ſkal tindre
Ved Brødres tunge Lidelſer,

Og ſødt det ſkal din Smerte lindre,
At ſee, at føle hendes Værd.

Og naar det undes dig at redde
En elſket Fader eller Mand,
Hun deler ikke blot din Glæde,
Og ſtolt ſig fryder ved ſin Mand;
Nei, hines Lykke froe hun nyder,
Hvis Dages Lyſt du reddet har,
Og henrykt i din Arm ſig fryder,
Som om du ſelv den frelſte var.

Føel, Broder! føel din fulde Lykke!
Fortien den, ved at føle den!
Sand Elſkovs Fryd kan intet rygge,
Selv Tiden kun forøger den.
Nyd, elſkte Broder! dine Dage
I Kiærligheds og Venſkabs Lyſt!
Du al din Stræbens Løn modtage
Ved din Eliſes ømme Bryſt!

Sang.

(Efter Kelgreen.)

Hver, som hylder muntre Glæder,
Holde deres Fest i Dag;
I vor Vin hver Held og Hæder,
Vidsdom, Mod, og Vid og Smag!
Helte der maae Manddom hente;
Skialdens Aand boer i hans Glas;
Gamle Odin selv erkiændte,
Valhal uden Vin var Fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
Vinen er mod Kiærlighed;
Skionheds Læber Nectar have,
Som vi meer beruses ved.

Daarlig den ſit Liv forsøder,
For at opnaae frugtløſt Navn,
Hvo dets Kummer ei forſøder
I en elſket Skiønheds Favn.

Bachus ſelv med Lyſt erkiender,
Elſkov meer end han formaaer;
Skiænket os af Skiønheds Hænder
Vinen dobbelt Sødhed faaer.
Elſkov Glædens Moder være,
Glædens muntre Børn er vi!
Naar vi Bacchi Krandſe bære,
Myrther flette vi deri.

Snart maaſkee vor Stierne iiler
Ned ad Veſterhimmelen,
Snart ſit Afſkeedsſmiil den ſmiiler,
Snart for evig ſlukkes den.
Troe derfor ei Haabets Morgen,
Nyd den Dag, der til dig leer,

Ingen, ingen er dig Borgen,
Slig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer-blode,
Synges ei i Vennelag;
Hisset idel Skygger mode
Vore smme Favnetag.
Brødre! lad os da paaskynne,
At endnu vi ere her.
Leve alle vore Skisnne!
Leve hver, som har dem kiær!

Trøst mod mange Slags Taarer.

(Efter Overbek.)

Brødre! hvorfor flyde
Taarer uden Tal!
Mange Suk frembryde,
Som ei høres skal.
Bort med Klynk og Klage!
Hvor er eders Mod?
Efter bittre Dage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er,
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
Tit uventet Træst;
Tit han kiærlig vender
Smerten om til Lyst.

Ak! vi blinde, svage
Kiende ei vort Vel,
Det, hvorved vi klage,
Ofte er vort Held.
Meget her i Live
Ei vort Sind anstaaer;
Lad os bedre blive,
Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
Sand Fortrøst til sig,
Giennemvandrer Livet
Tryg og lykkelig.
Jorden og dens Vrimmel
Agter han ei meer,

Naar til Herrens Himmel
Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet, og dets Kummer,
Som en Drøm forgaae.
Natten snart hensvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skiøn, som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal!
Der al Sorg vi glemme,
Held os, held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja.

Afſkeedsſang
til Digteren Rein
i det norſke litteraire Selſkab.

Forgiæves Glædesſange lyde,
Forgiæves de til Fryd indbyde,
Den ſmiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os ſit Sæde,
Udrives af vort Favnetag.

Og du, vort Selſkabs Sanggudinde,
I Dag ſelv dine Taarer rinde;
Selv dig nedbøier Sorgens Vægt.
I Rein du ſorgfuld ſeer bortdrage
Den eeneſte, du har tilbage
Af ædle norſke Digterſlægt.

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
Hvor sødt hiin Teiers Luth han rørte,
Som af sin Viibes Haand han tog;
Og Gratierne om dig iilte,
Og lyttede paa ham, og smiilte,
Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
Og for dets unge Fyrste malte
Dets Bødler og dets Hædersmænd;
Da steeg af Fryd dit store Hierte,
Af Norges Skytsaand du begiærte
En Egekrands til eders Ven.

Skiøn er, o Rein! din Digterære!
Dog er din sande Roes at være
En ægte Nordmand, Brødres Ven!
Thi skal dit dyrebare Minde
I norske Selskab ei forsvinde,
Før norske Selskab svinder hen.

Tænk da med Venſkab tit tilbage
Paa os, og paa henfarne Dage
Som her i Glæde ſvunde hen!
Gaae, hvor du gaaer, til Held og Glæder!
Vær Muſers Yndling, Norges Hæder,
Vær lykkelig, og vær vor Ven!

Sang
for det borgerlige Selskab
ved deres nye Klubværelsers Indvielse.

Frieheds, Venskabs, Glædens Sæde,
Brødre! her skal vies ind.
Det indvies maae med Glæde,
Med oprigtigt Venneſind.
Alle Glas nu fyldte være!
Alle Brødre stemme i!
Denne Skaal er hver til Ære,
Som er Ven, og froe, og frie.

Mangen Aften her bortile
I uskyldigt Vennelag!
Borgeren her finde Hvile
Efter vel anvendte Dag!
Stedse her et Fristed blive
Mod al falsk og kiedsom Tvang!

Skyldfrie Munterhed oplive
Samqvem, Viin og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Venskab blive
Knyttet her paa dette Sted!
De vort Selskab Styrke give,
Og befæste Eenighed!
Kun den gode Borger finde
Adgang til vort Vennelag!
Tit vi da i frydfuldt Minde
Skal gienkalde denne Dag.

Frieheds, Venskabs, Glædens Sæde
Brødre! nu vi vie ind,
Vie det med skyldfrie Glæde,
Med oprigtigt Venneſind.
Alle Glas nu fyldte ere,
Alle Brødre stemme i:
Denne Skaal er os til Ære,
Vi er Venner, froe, og frie!

Til
min Faders Fødselsdag
den 17 September 1791.

Bedſte mellem alle Fædre!
See vor Fryd, og hav den kiær!
For din Fødſelsdag at hædre
Den vor bedſte Høitid er!
Længe, længe, længe være
Du din ømme Mages Fryd,
Venners Glæde, Dines Ære,
Og vort Mynſter ved Din Dyd.

Tak for hver en Times Møie,
Du for os opofret har,
For hver Gang Dit ſkarpe Øie
Paa vor Vandring hæftet var!
For hver Gang Dit ømme Hierte
Ved vor Glæde glædde ſig,

For hver Fare, for hver Smerte,
Som du deelte faderlig.

Han, som slige Fædre lønner,
Alles Fader lønne Dig!
Gid enhver af Dine Sønner
Dig maae vorde værd og lig!
Dine Døttre ligne hende,
Som er Dine Dages Fryd.
Verden med Beundring kiende
Eders Børn paa arvet Dyd!

Da skal ingen Adel være
Hæderlig og skiøn som vor!
Dydens skiønne Vei til Ære
Vandre vi i Eders Spor!
Mangen, mangen Dag skal være
Eder skiøn, som denne nu!
Ingen, ingen Fader være
Lykkelig og glad som Du!

Lalage.

(Efter Bürger.)

O Lalage! hvo danned' dig,
Saa huld, saa skøn, saa elskelig?
Den Gud, der eene frembragt har,
Hvad skønt der bliver, er, og var.
O Lalage! han danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig!

Hvo gav dig Øiet blaat og lyst?
Hvo hvælvede det hvide Bryst?
Den Gud, der hvælved' Himmelen,
Og Lys og Skiønhed skiænkte den;
Han gav dig Øiet blaat og lyst,
Han hvælvede det hvide Bryst.

Hvo farvede din Kind saa blid
Som Rosen rød, som Lilien hvid;
Den Gud, der mestred Rosen af,
Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
Han farvede din Kind saa blid
Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
Den underlige Trylleklang?
Han, som gav Philomeles Røst
At skænke veemodblandet Lyst!
Han gav din Tale og din Sang
Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skiønne Liv
Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv?
Han, han, for hvem i Ydmyghed
Hver Phidias maae knæle ned!
Han dannede dit skiønne Liv
Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv.

Hvo har nedlagt med kiærlig Haand
I skiønne Krop den skiønne Aand?
O hvo har giort det, uden han,
Som Himlens Engle skabe kan?
Han har nedlagt med kiærlig Haand
I skiønne Krop den skiønne Aand.

Hvo gav den Yndige til mig,
Hvo giorde mig saa lykkelig?
Han, han, hvis store Idræt er
At signe sine Skabninger;
Han gav den Yndige til mig,
Han giorde mig saa lykkelig.

Til
en Ven,
ſom reiſte til Indien.

Saa iler du bort fra vort ſukkende Bryſt,
Og følger din Lykkes befalende Røſt!
Paa første Befaling adlyde man den;
Thi ellers maaſkee den ei kalder igien!

Vi Haſtingsers Rigdomme ønſke dig ei,
Din Ærlighed afſkyer Haſtingsers Vei;
Men ſkionner Fortuna paa redelig Flid?
Du hende vil tvinge at vorde dig blid.

Veldædigt ſkal Venſkab omſvæve dig der,
Og lønne med retſkafne Venner dit Værd;
Hun alleſteds throner, hvor Menneſker boe,
Og aldrig hun ſkuffer, hvo hende var troe.

Maaſkee ogſaa Himlen der giemte til dig
En Pige, hvis Hierte ſkal giøre dig riig;
Thi Ynde og Dyd har Naturen udſpreed
Fra Pol, og til Pol i ſit ſignede Fied.

O bliv da, bliv ynded, og elſket, og riig,
Men tænk dog paa os, ſom tit tænke paa dig!
Til Venſkab iblandt os har miſtet ſit Værd,
O Ven! din Erindring vil blive os kiær!

Til
en Vens Bryllup.

Knæle, hvo lyster for Lykkens Gudinde,
Søge Lyksalighed fra hendes Haand!
Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
Fristede aldrig den Tænkendes Aand,
Og Dydens og Venskabs og Kiærligheds Fryd
Bortskiænke kun Kiærlighed, Venskab, og Dyd.

Daarlige Riigmand sit Mammon udspreder;
Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
Stormanden ødsler med Høihed og Hæder,
Sig at tilkiøbe, hvad ikke er fal.
Vor Skytsaand til Ære den Sandhed skal staae,
Hvo Venskab vil høste, han Venskab maae saae.

Broder du saaede med gavmilde Hænder
Broderligt Venskab i Brødrenes Bryst,
Og i vor Glæde i Dag du erkiender,
Venskabets Skytsaand velsignte din Høst;
Dog ofte og længe det var jo din Roes,
Vi alle dig elskte, som du elsker os.

Og som du vidste vort Venskab at vinde,
Vandt du og Kiærligheds herligste Løn;
Blidt, som en Maidag, dit Liv skal henrinde,
Eden ved Eva først Adam blev skiøn.
Som Stiernenats Skumring mod Middagens Lys
Er Venskabets Favntag mod Kiærligheds Kys.

Held den, der eier en troefast Veninde,
Og der forstaaer sin Lykksaligheds Værd!
Sorgerne for ham som Drømme hensvinde,
Daarernes Glæde ham Skyggeværk er.
O Ven! som dit Hierte din Lykke er skiøn,
Nyd længe dit Venskabs, din Kiærligheds Løn!

Lina.

(Tildeels efter det tydſke.)

Min Sang, min Lina! er for dig!
Min Muſa er mit Hierte,
Du ſelv at ſynge lærte mig,
Da du mig elſke lærte;
Thi er og du og Kiærlighed
Alt det, din Ven at ſynge veed!

Saa mangen Sang jeg bragde dig,
Og ſaae dig huld den tage!
O hvor jeg da var lykkelig!
Men nu min Sang er Klage!
Ei meer Kal Smiil og Tak fra dig
Mig giøre ſtolt, og glad, og riig.

Du reves bort fra dette Bryst,
Og intet meer mig glæder;
Naturen al sin rige Lyst
Forgiæves om mig spreder;
Ak i dens moderlige Favn
Jeg dobbelt føler Linas Savn.

Hvorhen mit Øie vender sig,
Det møder Linas Minde,
Strax flyer det Alt, og søger dig;
Ak dig, det ei kan finde!
Og naar jeg mindes, savner dig,
O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skiønne Lina! hvo dig saae,
Hvad Syn kan ham forunde?
Er blideſt Maidags Himmel blaa,
Og venlig, som dit Øie?
Er Rosens Rødme halv saa fiin
Saa skiær, saa huld, saa skiøn, som din?

Saa Kiøn I finde Lilien,
I Lina skulde kiende!
Forvoren, skrumpen, sort er den,
Og grim og leed mod hende!
Og hæs er Nattergalens Sang
Mod hendes Tales Trylleklang!

O hvert en Sorg forsvandt for den,
Som Snee for Solen svinder;
Men nu, hvor jeg mig vender hen,
Ny Sorg for mig oprinder;
Selv ærligt Venskabs ømme Trøst
Opriver Saaret i mit Bryst;

Har den for Jordens Glæder Smag,
Der Himlens sik at kiende?
Hvad ere Venskabs Favnetag
For den, der favned hende?
Og naar jeg Dyd og Ømhed seer,
Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!
Jeg atter Fryd ſkal finde!
See! Glæderne omſvæve dig,
Som deres Herſkerinde!
Alt, alt jeg har, naar du er her!
Alt ſavner jeg, du borte er!

Men ſkal jeg, ſkal jeg ſavne dig,
Og med dig al min Glæde,
Den Trøſt ſkal intet røve mig,
Min Lina! dig at qvæde!
Ei meer du hører, lønner mig!
Men evig ſkal jeg ſynge dig.

Venskabsbaand.

(Efter Voss.)

Den første Sang i Vennelag
Forkynde Venskabs Værd!
En Venskab uindviet Dag
Forloren, misbrugt er;
Og medynkværdig er den Mand,
Som Venskabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik saae Godheds Gud
Til Støvets tunge Lod;
Men Venskab af hans Haand gik ud,
Da steeg vor Kraft, vort Mod;
I Glædens Vægtskaal lagdes det,
Og strax blev Sorgens Skaal saa let.

At elske, og at elskes, er
Det skabtes store Baand,
Den tamme Fugl vi have kiær,
Der pikker af vor Haand;
En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
En Ædderkop den Fangnes Trøst.

Men syvfold lykkelig er den,
Der føler Venskabs Værd,
Og der velsignes med en Ven,
Som har ham ærlig kiær;
Som troefast deler Sorg og Fryd,
Undskylder Feil, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
Da Adam eene var!
Men Himlen boer i hver en Ørk,
Hvor Venskab Tempel har.
Og Vand og Brød er Herreret,
Naar Venskabs Fryd forsøder det.

Hver Daad, og Tanke, Vee, og Vel,
Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
Hvad der oprinder i vor Siæl,
Betroes Vennebryst.
Da vorte Fryd, og Sorg ſvandt hen,
Naar troefaſt Venſkab deelte den.

Nu Venner! det er Venſkabs Skaal!
Det Venſkabs Høitid er!
Det give Fryd, og Trøſt, og Taal
Til hver, ſom er det værd!
O gid vi i dets Roſenbaand
Maae vandre evig Haand i Haand!

Murersang

til Søstrene.

Brødre! I, som Viisdom dyrke,
I som have Skiønhed kiær,
I, hvis Arbeids Maal er Styrke!
Vore Søstres Skaal det er.
Deres Skiønhed os opliver,
Viisdom boer i deres Raad,
Deres Ømhed Styrke giver
Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Hierte
Til en ædel Pige gav,
Kiærlighed hver Dyd ham lærte,
Som hans Møe bestiktes af.

Dobbelt let vi Møien finde
Med den utilhugne Steen,
Naar en søsterlig Veninde
Først har forberedet den.

Mørke, tunge, libet blide
Ere tit vor Manddoms Fied;
Som en Rosenvei de glide,
Lettes de ved Kiærlighed;
Aldrig kan den Mand forsage,
Aldrig finde Pligten svar,
Som i ømt og elsket Mage
Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
Signer han med Faderfryd,
Signer han med Børn, der ligne
Faderen i Værd og Dyd.
O! men dobbelt, dobbelt glæder
Disses Værd og Dyd hans Aand,

Naar hans ømme Viv dem leder
Dydens Vei med Moderhaand.

Naar nedbøiet Oldings ſukker
Under Lidelſer og Aar;
Naar for ham den Grav ſig lukker,
Hvortil al hans Længſel ſtaaer,
Held ham, hvis en kiærlig Mage
Da hans Trøſt og Lindring er!
O! i Sorgs og Sygdoms Dage
Føles dobbelt hendes Værd.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
Vi ſom have Skiønhed kiær,
Vi ſom Styrken ſøge, hædre,
Vi, hvis Formaal Viisdom er.
Leve vore Dages Lykke,
Som forſøder Sorg og Fryd,
Denne ſkiønne Bygnings Smykke,
Skiønhed, Ynde, Aand og Dyd.

Vennesang.

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
Paa Brøders Vink er altid villig rede;
Der tager Deel med munter fyldfrie Aand
I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
Han anseer hver Dag for spildt og ød,
Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Fryd
Og Venners Sorg med lige aabent Hierte;
Der glæder sig ved deres Værd og Dyd,
Og deres Feil blid at tilgive lærte;
Han, i Spøg og Alvor lige fast,
Svigter aldrig, om end Himlen brast.

Gid Venſkab huldt nedſmile til enhver,
Som i dets Smiil ſin Held og Fryd kan finde!
Det ſkiænke ham de Venner, han er værd,
Og meer end alt, en trofaſt ſom Veninde!
Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal,
Det er Venſkabs, det er vores Skaal.

Sang

i det norske litteraire Selskab

ved Hr. Amtmand Meldahls Bortreise.

Tung er Veien gjennem Livet,
Over Klipper løber den;
Ærligt Venskab os blev givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den Lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Som en Dands med elsket Pige
Reisen let ham iller hen!

O! men var en saadan Lykke
Ei for stor for Menneſker?

Venskabs Baand at sønderrykke
Skiærbnen altid reede er.
Brødre! iiler da at nyde
Hvert et Glimt af Venskabs Fryd!
Snarlig, snarlig maae vi byde
Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
Venskab her os samlet har,
Mange alt i Graven hvile,
Som vort Samfunds Hæder var;
Mange, mange Savn oprives
I hver Broders Bryst i Dag;
Een af vore Første rives
Bort fra dette Vennelag.

Glad du Brødres Glæde deelte,
Lindred' deres Sorg med Lyst,
Trønders gamle Aand besiælte
Med sin ædle Ild dit Bryst.

Jil, og bliv, hvad du fortiener,
Elſket, æret, lykkelig!
Men forglem ei gamle Venner,
Ingen Tid de glemme dig.

Murerſang

til Slutning.

I elſkte Brødres Kreds, blandt feſtlig høie Glæder
Blev denne Aften endt.
Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Daaren kiendt.

Thi ei Bacchanters Larm, ei Daarſkabs laade Latter
Er Fryd for Ordnens Søn;
Nei! majeſtætiſk mild hans Fryd er Viisdoms Datter,
Og ſom ſin Moder ſkiøn.

O! gid vi ofte her maae ſamles dydig glade
I viis Fortroetighed.
Og aldrig dette Sted ubedrede forlade,
Men mindes ſvorne Eed.

Gid bedre Mennesker, og bedre Statens Sønner
Vi gaae fra Altret her,
At hver, som seer vor Daad, og Dyd og Viisdom skiønner
Maae faae vor Orden kiær!

Og hvis den Time slaaer, hver ægte Murer tænker
Med glad Ærbødighed;
Hvis Døden een af os sin Glædes Kalk iskiænker,
Han døe med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Mester i det Høie,
Ham finde Lyset værd!
Han henrykt skue da med uformørket Øie,
Hvad vi kun skimte her.

Du, i hvis Navn vort Værk begynder, og fuldender,
Hør, hvad vi bede her!
Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
Det høie Midnat er.

Elskovssang

for Ægtemænd.

(Efter Voss.)

O hvor lykkelig er den,
Der har sig en Viv saa ven;
Skion, og klog, og uden Svig,
Og i Fromhed Duen lig.

Ham er hver en Møie let,
Frydfuldt er hver Aandedræt,
Al Besvær, og Sorg, og Savn
Glemmer han i hendes Favn.

Kommer end en Vanheldz Stund,
Taarerne bortkysser hun,
Og den Vei, han har at gaae,
Strøer hun kiærlig Roser paa.

Stormed' han end ſtundum vred,
Og ſelv Venneraad ei leed,
Snart med kiærlig Blik og Røſt
Gied hun Mildhed i hans Bryſt.

Englene en Vognborg ſlaae
Om det Sted, de hvile paa,
Thi det hydſke Ægtebaand
Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Sønner ſigner dem,
Som i Fædres Spor gaae frem,
Eie Fædrekraft i Arm,
Fædremod i ædel Barm.

Som de Roſenknoppe ſmaae
Om udſprungen Roſe ſtaae;
Man en yndig Døttre-Hær
Om den hulde Moder ſeer.

Slig en Viv at være kiær,
Jordens bedſte Lykke er,
Og kun den, ſom Gud har kiær,
Finder han ſlig Lykke værd.

Sang
til
29 Januar 1793.

Der er paa Jorden knap et Sted,
Man drikke kan sit Glas i Fred,
Hvor Folk ei nappes, eller slaaes,
Undtagen her hos os.
Og slaaes man ei, saa spytter man
I Næverne i mangt et Land,
Og det er næsten nok saa galt,
Som om man sloges alt.

I Sommer i Champagne fik
Sig Tydsken ret en deilig Drik,
Og mangen Tydsker drak saa stivt,
At Vinen blev ham Gift.

Men Frankrigs Kellerman kom da,
Og fulgte dem i Haſt derfra,
Og godt og vel, om de og først
Fik ſlukket deres Tørſt.

Men knap faaer Franſken dem paa Dør,
Før han ſit Gienbeſøg dem gior,
Og gior ſig ſelv betalt ved Rhin
For ſin Champagnevin.
I Kloſterkielderne var der
En deilig Mængde Sechziger,
Da tydſke Munke denne Skat
Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Franſke Vinen drak
Fra Hochheim og fra Bacharach,
Det havde jeg i deres Sted
Nok uden Tvivl giort med.
Men at de hugge Ranker om,
Det ſynes jeg ſlet ikke om,

Og derfor er det dem tilpas,
Ifald det gaaer dem fias.

Betragt nu dette Orlogsfærd,
Hvad Lærdom kan du finde der?
At du skal passe paa din Vin,
Imedens den er din!
Thi mon ei Tydskands Munke fandt
Det gamle Ordsprog alt for sandt?
Heel ofte glemmer den til Kat,
Der glemme vil til Nat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
Og nyde Vinen uden Frygt,
Endnu en Lærdom faae vi her;
Dog den veed alt enhver:
Den Mand, vi skylde denne Fred,
Og heele vor Lykksalighed,
Erindres maae med bredfuldt Maal!
Vor gode Konges Skaal.

Vennesang.

Lad os drikke
Vinen, vi som kan;
Mangen Stakkel har den ikke,
Men maae drikke Vand.

Vorer glade!
Venner samles her;
Ynker den, som maae forlade
Hver, som er ham kiær.

Nyd hver Glæde,
Før den svinder hen!
Du for seent da maae begræde,
Du miskiendte den.

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Vort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

Ingen svige
Dette ædle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Være denne Skaal.

[illegible]

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Vort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

Ingen svige
Dette ædle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Være denne Skaal.

Viſe

for det norſke litteraire Selſkab.

Man trættes nu ſaa meget her,
Hvad Klub den allerbedſte er,
Og meer end een har ſagt paa Sang,
At hans har første Rang;
Jeg vil ei dømme mellem dem,
Men elſke Frieheds gamle Hiem,
Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
Det norſke Selſkabs Skaal.

Vel ſidde Damer ei i Ring,
Som Giække ſlane kan omkring,
Da Nordens ægte Døttre ei
Vil gaae paa Daarers Vei;
Og vi fra Loth den Varſel fik,
At Qvinder due ei ved Drik;

Thi ſkiænker Brødre bredfuldt Maal
Til norſke Selſkabs Skaal.

Her gielder intet Stammetræe,
Her agtes ei bemidlet Kræe,
Her vrimler ei med Stiernemænd,
Her ſidder Ven hos Ven.
Det ene Hiertets Adel er,
Der giver Rang og Adgang her;
Thi tømmer Brødre bredfuldt Maal
Til norſke Selſkabs Skaal.

Den ædle Mand, ſom ſamled' os,
Sang nøiſom flittig Ringheds Roes,
Og bød os følge Fædres Skik
I Sind og Sang og Drik.
O lad os ille i hans Spor;
Og ſamles tit ved dette Bord,
Og glade tømme bredfuldt Maal
Til norſke Selſkabs Skaal.

Selskabssang.

Der var engang en tarper Mand,
Der Teucer monne hedde,
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Vrede;
Hendrevet til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenkaldte;
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte.

I Brødre! hidtil meget ondt
Med mig I have døiet;
Og det troeløse Hellespont
Ved Vinterstide pløiet;
Nu teer jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;

I Morgen ſeile vi igien,
I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falſke Hav
Vi ſamtlig jo omdrive,
Det Raad, han ſine Brødre gav,
Jeg vil os alle give!
Hver Gang man naaer en Ankerplads,
Hvor deilig Drikke vanker,
Man hvile bør af ſin Seilads,
Og villig kaſte Anker.

Og da dog ingen ſlipper frie
For ſamme Hav at pløie,
Held den, der ſtundum kan, ſom vi,
Forglemme Sorg og Møie;
Gid hver, ſom ſørger paa vor Jord,
Og ei ſin Sorg fortiener,
Sad froe, ſom vi, ved ſligt et Bord,
Og mellem ſlige Venner.

Drikkevise.

Bort, I Frieheds Predikanter!
Lader mig engang i Roe;
Hvad skal Friehed til, I Fianter!
Naar man uden den er fro?
I, som mig vil gjøre fri,
Seer de Baand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Fyrste!
Længe leve Vinens Gud!
Hvo mig tiener, maae ei tørste!
Dette er hans første Bud.
Frieheds Mænd! hvad synes I
Om de Baand, jeg lever i?

Skiønne Venus er hans Dronning,
Længe leve hun og han!
Kiærlighed er Glædens Honning,
Uden den var Vinen Vand!
Troer I, jeg vil være fri
Fra de Baand, jeg lever i?

Saares jeg af Skiæbnens Pile,
Er ei Verden mig tilpas,
Byder hun min Chloris ſmile,
Og han rækker mig ſit Glas.
Daarer, Daarer, ſynes I,
At jeg vandt, om jeg blev fri?

I hvert Glas lad Druen rinde!
Hvert til Bunds ſkal tømmes ud!
Leve Kiærligheds Gudinde!
Leve, leve Vinens Gud!
Disſes Baand velſigne vi!
Lad os leve, døe deri.

Drikkevise.

Kom Brødre! lad os drikke!
Her Sandhed boer!
Vi plage Hiernen ikke
Med tomme Ord.
Nei! uden Tid at spilde
Vi gaae til Viisdoms Kilde;
Kun der boer sand Philosophie',
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
Vi lære her;
At Tossen kun bør græde,
Staaer ogsaa der.

Al Viisdom er in Nuce
I vore Glas til Huſe
Kun der boer ſand Philoſophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Enhver, ſom ſig vil plage
Med Politik,
Maae ſom en Nar forſage
Den ædle Drik.
Men vore Glas os lære,
At lade ſaadant være;
Kun der boer ſand Philoſophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Mon Jacobiner ere
At frygte her?
Det vore Glas os lære;
Hvad ſee vi der?

Hver Klub, hvori man drikker,
Er for ſligt Galſkab ſikker.
Kun der boer ſand Philoſophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Thi drikke vi!

Selſkabsſang.

De Menneſker vide ſaa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde den beile de til;
Een ønſker ſig riig, og en anden ſig ſtor;
Mon Riigdom og Høihed har ſaadant et Bord?

Den Rige forſkriver ſig dyrere Viin,
Men drikker den aldrig ſaa glad, ſom jeg min;
Paa Bordet hans Kok Sneeſe Retter har ſlæbt,
Men hos ſtaaer hans Doctor, og ſkriver Recept.

De Hyklere mylre ſom Myrer om ham,
Og mangen en Naade, ſaa ſtolt og ſaa ſtram;
De ſøge om Glæde, men finde den ei;
Thi Kiedſomhed ſtaaer bag hver Stoel, ſom Lakei!

Til blinde Gudinder lad beile, hvo vil,
Den, jeg kal tilbede, maae see, og see mild.
Min Vin er min Rigdom, vort Venskab min Rang,
Mit Maaltid maae krydres med Spog og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løsenet her,
Den Gladeste altid den Viseste er!
Saa fylder da Glasset til kommende Maal;
Vi Glade, vi Vise, vi Venner! vor Skaal!

Candidat-Viſe.

For Studiegaardens Dogmatik
Laudabilem i Dag du fik;
Nu, Broder! maa du lade ſee,
Hvor du dig her kan tee.
Men den Examen practiſk er,
Du dig maae underkaſte her;
Hvad lærer da vor Dogmatik?
Vær troe i Ord og Drik!

Qvid profiteris i Moral?
Kan du i Tide være gal?
Ei er dens Viisdom meget værd,
Der ikke det har lært.
Kom, lee, og ſyng, og ſpøg med mig,
I Morgen er jeg klog med dig;
Saa Fader Hagedorn har ſagt;
Hav dette vel i Agt.

Nu, Domini Collegæ, vi
Ham prøve in Exegeſi,
Om han har læſt Anacreon,
Og fattet Mandens Aand.
Dog han og Wibe og Horaz
Fortolkes bedſt ved fulde Glas,
Thi viis paa det, ſom hos dig ſtaaer,
Om du de tre forſtaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
Et docti Aſſeſſores, vi,
Vil letteligen eenes om
Herr Candidatens Dom.
Det heele Facultet iſtem:
Laudabilem! Laudabilem!
Og tømme derpaa bredfuldt Maal
Til Candidatens Skaal.

Drikkevise.

Der var en Lov i Grækenland,
Som gior ſin Autor Ære,
Og det er ilde, den og han
Saa reent forglemt ſkal være!
Hvo kommer i Sympoſia,
Skal drikke, eller gaae derfra.

Dog naar man grant beſeer den Sag,
Den vidner dog tillige,
At mangen een i deres Lag
Har havt for Skik at ſvige;
Thi hvortil var et ſaadant Bud,
Naar hver ſit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov,
Deraf vi os beramme.
Den har ei Folk som vi behov,
Der ei sin Pligt forsømme; —
Med al Respekt for Grækerne
Er vi dog meget viisere.

Drikkevise

for et Mandfolkelag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der beherſker Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de Syv det Navn tilhører,
Mig er Guldet Muld, og Æren Vind;
Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har ſeet den Riige blegne, bæve,
Naar hans Actiebreve ſteeg, og faldt,
Skulde jeg i ſlig en Angeſt ſvæve,
Var min Riigdom lidt for dyrt betalt;
Nei min Skat, min Viin, har ſtadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kier.

Skulde jeg mig bukke og credentſe,
For at faae mig giort til fornem Mand?
Jeg misunder ingen Excellence,
Han maae mellem Fiender drikke Vand;
Og jeg ſidder her i Vennekreds
Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Taſter jages,
Da man veed, han aabner Hierterne,
Og der vilde ſmukke Ting opdages,
Kunde man i ſomme Stores ſee;
Eene den, hvis Siæl er reen og fri,
Den bør drikke Viin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
Saa bød den al Jordens Glæde trods,
Vare vore Skiønne her tilſtæde,
Klinkede, drak med, og kyſte os.
De erindres maae med bredfuldt Maal,
Skiænk, og klink, og drik din Donnas Skaal.

Selſkabsſang

i det nye Aar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
Men Daaren kun finder, de flygte for ſnart:
Den Stakkel og klager ſaa mangen en Gang,
At Tiden ham falder ſaa græſſelig lang.
O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
Og hverken for kort eller lang den os er.

Lad Glædſkabens Dage, ſom Øieblik flye;
De tile kun bort at afverle med ny;
Og du, ſom den Flygtendes Bortgang fortrød,
Veed du, hvad den Kommende har i ſit Skiød.
Hver Time, hver Time er Glædernes Vælb,
For hver, ſom dem ſøger med redelig Siæl.

Een Time forsødes ved vel fortient Roe,
Een er os ved veldædig Virksomhed froe,
Een flyer i tillokkende Eensomhed hen,
Een svinder saa sødt hos en udkaaren Ven;
Og denne, og denne os lønner vor Dag
Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehuldt Lag.

Saa flyer da. I Timer, og Dage, og Aar,
Den Fryd, I os skiænkte, os Fremtiden spaaer,
Det Glæderues Bæger, som Venskab os gav,
Det fyldes kun meer, naar man drikker deraf.
O Venskab! o Venskab! med skummende Maal
Erkiændtlige drikke vi samtlig din Skaal.

Drikkesang.

Vinen er i Fryd og Smerte
Stedse en oprigtig Ven;
Det mig lang Erfaring lærte;
Ofte jeg har prøvet den;
Herlig trøster den i Nød,
Og gior Glæden dobbelt sød.

Elskte Flaske, hvis du kunde
Evig være lige fuld,
O hvor var jeg at misunde!
Jeg dig følgte ei for Guld.
Dog den Tanke trøster mig,
Man paa ny kan fylde dig.

Gid jeg aldrig her i Live
Dig maae ſavne, ædle Vin!
Du min Ven beſtandig blive,
Som jeg evig bliver din.
Flaſke! her er bredfuldt Maal,
Det er evigt Venſkabs Skaal.

Selſkabsſang.

Lad miltſygè Daarer bagtale vor Jord!
Jeg finder den ikke ſaa ſlem, ſom man troer;
Thi ſpire end hiſt og her Tornene frem,
Da ſmile de herligſte Roſer blandt dem,
Og Sagen er kun, ſom vor Veſſel har ſagt:
Bryd Roſen, men tag dig for Tornen i Agt!

At Hofmænd os ſvige med ſlibrige Ord,
Det volder man ſelv, ſom de Nørkiæppe troer;
En bedre Beſkytter jeg mig har udvalgt,
Som aldrig hengivne Clienter undfaldt;
Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,
Han lover mig Fryd, og han ſkiænker mig den.

Baſil maae bagtale, det vide vi jo,
Og det er naturligt, at Toſſer ham troe;

De Stakler maae gierne misklende mit Værd,
Naar kun mine Venner beholde mig kiær;
At elskes af dem, er min Stolthed og Lyst,
Sødt svinder al Kummer ved vennehuldt Bryst.

Naar Lykkens Gudinde er grusom og vred,
For Kiærligheds Altere knæler jeg ned,
Og lønner min Donna mig ømt med et Smiil,
Saa maae Frue Fortuna see surrt, om hun vil.
Et Kys gior mig mægtig, og fornem, og riig,
Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Tosse, der laster vor Jord,
Saa længe den qvægende Drue der groer,
Saa længe ei Venskab iblandt os døer ud,
Og Pigerne lyde den vingede Gud!
Thi fylder da Glasset til skummende Maal,
Til Vinens, og Venskabs, og Kierligheds Skaal.

Selſkabsſang.

Livet man med Grund kan kalde
Lykkens ſtore Lotterie,
Skiøndt der mange Nitter falde,
Vindes der og tit deri;
Men de Fleeſte ſlet kun kiende
Nitter fra Gevinſterne,
Ivrig efter hine rende,
Og dem for Gevinſt anſee.

Naar han blot kan Penge vinde,
Mangen troer ſig lykkelig;
Snart, o! ſnart han ſkal befinde,
Penge blot kan giøre rig;
Diſſe kun et Frilod ere,
Som paa nye indſættes maae,

Og da kan det ſtundum være,
At man faaer Gevinſt derpaa.

Stormands Gunſt, og Rang, og Ære,
Hiin af Hiulet glad uddrog,
Troede Lykkens Søn at være,
Lærte ſnart, han ſig bedrog.
Daarer! I, ſom deraf bramme,
I har ikkun faaet en Nit,
Og I Stakler med det ſamme
Gik de ſtore Lodder qvit.

Han en god Gevinſt har vundet,
Der har faaet en troefaſt Ven,
Og hvo ikke den har fundet,
Ei alvorlig ſøgte den.
Men den ſande lykkelige,
Frue Fortunas Skiødeſøn,
Er den Mand, der vandt en Pige,
Ym og ædel, huld og fiøn

Venner! vi, som sande kloge,
Knæled for Gudindens Fod;
Ingen Nitter vi uddroge;
Frilod blev ei vores Lod.
Hvo ei vundet har en Pige,
Han dog vandt en troefast Ven!
Lykkens Skaal! vi Lykkelige!
Skaal for dem, vi fik af den!

Punsvise.

(Efter Voss.)

Brødre! hører Stormen tude,
Vintren yder al sin Harm;
Lad den harme sig derude,
Her vi os vil drikke varm.
Den sig ei til os skal nærme!
Vi med Puns os vil beskiærme;
Liv og Varme boer i Puns;
Skiænk og drik! men drik til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
Denne skiønne Qvægedrik,
Jorden han en Nectar skiænkte,
Som Olympens overgik.

Om man frydes, eller lider,
Er den god til alle Tider,
Trøst og Glæde boer i Puns,
Skiænk og drik! men drik til Bunds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
Vi hans Skaal vil drikke her.
Ei en Taar vi ville levne;
Ærlig hán den Skaal er værd.
Veed da ingen, hvad han hedde?
Vi i vore Glas vil leede;
Sandhed boer saa tit i Puns,
Søg da der, men søg til Bunds.

Dog hans Navn gior ei til Tingen,
Skaalen lige godt er meent;
Bedre, end aldeles ingen,
Er den Profit, som kom seent;
Leve, leve vor Veldæder!
Han, vi fylde disse Glæder.

Leve han, der opfandt Puns!
Klink og drik! men drik til Bunds.

Britter! I som altid bramme,
I paaskionne sieldent Værd,
Seer, vi eder giør til Skamme,
Skionne paa Fortieneſter.
Punſens Fader I forglemte,
Vi hans Lovſang froe iſtemte;
Vi, kun vi, fortiene Puns!
Klink og drik! men drik til Bunds.

Drikkevise

1790.

Nu bort med alskens Politik,
Og lad os passe vores Drik!
Man ærger dog ei Tydsken bort,
Om man sig ærgrer sort;
Ei heller reise vi herfra
Med Nordenskiold til Africa;
Den Reise er os lidt for lang,
Og her er Viin og Sang.

Skiønt Keiser Joseph nys sov hen,
De vælge dog knap mig igien;

Saa kommer det mig ud paa eet,
Hvo ellers bliver det.
Om Tyrken nu fik Last og Skam,
Saa vat det jo tilpas til ham;
Han holder Kiønnet i Arreſt,
Og hader Viin, ſom Peſt.

I Brabant er der Borgerkrig,
De nappes tæt i Frankerig;
Det tager jeg mig libet nær,
Naar vi forliges her.
Men gid den Krig dog ikke naae
Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
Til Epernay, Chalons, og Rhin,
Hvorfra vi faae vor Viin.

Hvad gaaer os ſtakkels Polen an?
Vi det dog ikke hielpe kan.
Lad ingen Polak taales her!
Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drik!
Var vore Fædres Politik;
Nu vise hver ved dette Bord,
Han gaaer i deres Spor!

Selskabssang.

Verden er, som man den tager,
Det man af Erfaring seer,
Der, hvor Daaren modløs klager,
Tit den Vise roelig leer.
Jordens meeste Modgang er
Ei en rynket Pande værd.

Mangen eier Millioner,
Og er dog ei lykkelig;
Mangen en, som bærer Kroner,
Bytted hierteglad med mig.
Jordens meeste Lykke er
Ei eengang et Puske værd.

Kiærlighed og Venskab eene
Udgiør Livets sande Lyst;
Disse tvende kun fortiene
Ønsker fra den Kloges Bryst.
O! hvad Lykke savner den,
Der har Pige, der har Ven?

Tit nedsteeg du at oplive
Vore muntre Vennelag;
Venskab! du vor Skytsaand blive
Til vor allersidste Dag!
Blid du smile til enhver,
Som et dine Glæder værd.

ſ a n g.

Drikkeviſe.

Af Verdens ill ſkide m[illegible]:
Blandt Kunger og ſorte og [illegible] :
Een ſtrider med Jern, og en anden med Ord
Hold vi, ſom kan ikke [illegible]

Hvis Kongerne ſittig ſammenſoke ſig
Og bruf ved hver Trit et Slag kunne ſpare
Til Jorden en evig og endelig Fred,
Og Vinteppetanget ſkreeve derved.

Den Mand, den Mand, ſom kommer i Mark,
Maae ſtaae den Lorde ſaa ſtridbar og ſtark,
Men ſnild han ſeer Enemgen paa Vin kunde ſaae.
Han holdt ſig til hem, og lod Blodhornet ſaae.

:
e;
ſt,
ne.
ns Lyſt,
forſvinde,
rt Bryſt,
finde.
:
nde;
nde.
gdoms Maar,
ſu at dyrke;
Kaar
ſtyrke.

Kiærlighed og Venskab eene
Udgior Livets sande Lyst;
Disse tvende kun fortiene
Ønsker fra den Kloges Bryst.
O! hvad Lykke favner den,
Der har Pige, der har Ven?

Tit nedstreg du at oplive
Vore muntre Vennelag;
Venskab! du vor Skytsaand blive
Til vor allersidste Dag!
Blid du smile til enhver,
Som et dine Glæder værd.

Drikkesang.

Al Verden til Feide nu udruſter ſig,
Blandt Konger og Fyrſter og Lærde er Krig;
Een ſtrider med Pen, og en anden med Sværd;
Hald os, ſom kan ſidde ſaa fredelig her!

Hvis Kongerne ſlittig forſamlede ſig,
Og drak ved hver Tviſt et Glas Viin paa Forlig,
Fik Jorden en evig og ønſkelig Fred,
Og Viintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, ſom kommer i Blæk,
Maae gisre den Lærde ſaa ſtridbar og kiæk,
Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
Han holdt ſig til den, og lod Blækhornet ſtaae.

Jeg lever i Fred med den ſamfulde Jord,
Min eeneſte Fiende ſtaaer for mig paa Bord,
Med Flaſken jeg fører evindelig Krig;
Og var jeg ei ſtærkeſt, ſaa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og ſtrider ſom Mænd,
Der frygte ei Fiende, og ſvige ei Ven!
Den falder med Ære, ſom falder i Krig,
Nu Brødre! nu ſpeiler jer alle i mig.

Sanct Hans Viſe.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis,
Det var de gamle Fædres Viis,
At tye til Kirſtens Kilde.
Det Vand anſaae de ſom en Skat,
Som de Sanct Hans og Frue Nat
Andægtig drak af Haand og Hat,
Det var et mavert Gilde!

I vores lutherauſke Tid
Vi ſkeviis vel drage did,
Men ei ſom Pillegrime;
Ei vandre vi paa nøgen Fod,
Og ſaare ſielden Sindet ſtod
Til Andagt, Bedring eller Bod,
Naar vi om Kilden ſtime.

I trængſelfuld og ſtøvet Gang
Vel der tre fire Timer lang
Sig vore Damer ſteege;
Men ſee kun, ſee paa deres Færd,
Naar op og ned de ſlane der,
Og let du ſeer, det ikke er,
For deres Kiød at ſpørge.

Nu tager man ved Dagen did,
Og ſulde een ved Nattetid
Ved Kilden ſig indfinde,
Da kan man lide paa, at han
Som en oprigtig Lutheran,
Ei kom der for at drikke Vand,
I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Natten er os nær,
Thi maae vi alle viſe her,
Vi Lutheraner ere!

Til Tegn vi habe Pavedom,
Her intet Vand paa Bordet kom,
I lutter Viin gaaer Skaalen om
Til Lutherdommens Ære.

Drikkefang.

Alting paa Jorden er kun Fias,
Viiſe Kong Salomon fortæller;
Mig er vel alting et tilpas,
Men ſaa forkeert dog ikke heller.
Kiærlighed, Venſkab og Munterhed
Giorde jo han til Daarſkab med.

Men der har nu hans Majeſtet
Med andre Jøder holdet Taffel,
Ingen har ſnakket eller leet,
Men ikkun gabt paa Kniv og Gaffel;
Det er jeg lettelig enig med,
Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og knap funden har,
Det gior jo Konger meget ſiælden;
Venſkab til Hove gierne var
Mading at lokke Folk i Fælden;
Hvo ei af andet Venſkab veed,
Det vel maae kalde Daarlighed.

Viſt nok var Salomon viis og klog,
Men ikke juſt til alle Tider;
Tuſende Koner han ſig tog,
Kiærlighed ingen Deeling lider;
Hvis var da Skylden, om han fandt,
Kiærlighed og var idel Tant?

Muntre vi dele Venners Lyſt,
Omme vi dele deres Smerte;
Saarer Cupidos Piil vort Bryſt,
Give vi Hierte bort for Hierte;
Vi af en glad Erfaring veed,
Alting er ikke Daarlighed.

Havde blot Salomon giort som vi,
Drukket sit Glas blandt glade Venner,
Sikkert han havde stemmet i,
Dersom han Navn af Viis fortiener.
Alting paa Jorden Daarskab er
Paa Elskov, Vin og Venskab nær.

Selskabssang.

I Ungdoms Vaar
Groe Roser allevegne;
Snart den forgaaer,
Og disse hastig blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst,
Førend dens Dage forsvinde,
Pryde med Roserne vort Bryst,
Før vi dem falmede finde.

Een er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige skiøn den finde.
Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
Hvo da forstaaer den at dyrke;
Den ham i alle Livets Kaar
Herlig vil qvæge og styrke.

Hver troefaſt Ven
Maae denne Roſe hylde,
O! det er den,
Vi vore Glæder ſkylde.
Venſkab den ſkiønne Roſe er,
Den er vor Fryd og vor Lykke;
Evig den blomſtre blandt os her,
Engang vor Gravhøi den ſmykke.

Drikkesang.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
Og faa forstod dog kun at være det;
Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
Den kan de fleste gierne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Staden noget,
Og kiøbte sig en prægtig Herregaard,
Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Vindsak riig, med sex han vilde kiøre,
Og blev Baron, om ikke Excellents;
Da maatte vi ham Reverentser giøre,
Og lee ham ud ved hver en Reverents.

Var Storhans rig, der ſkulde ikke være
Et Slot, ſom hans i Florents eller Rom!
Hvad hialp det ham? hvad kan jeg ønſke mere,
Hvor kun min Ven, min Viin, og jeg har Rum?

Hver har ſin Orm; ſom Drager nogle ruge
Paa det, ſom andre unydt kaſte hen;
Men var jeg rig, jeg vidſte det at bruge,
At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udſøgte Vine komme
Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
Og ſtore Flaſker, ſom blev aldrig tomme,
Stod ſkikkeviis omkring mit giæſtfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen ſkulde være,
Og muntrere gaae fra min Giæſteſal;
Den Sørgende indbød jeg did at lære,
At Verden er dog ei en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
De fulde Glas, og Venskab throne der,
Mit Huus et Glædens Tempel skulde blive,
Jeg Æskulap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønhøre,
Og gjøre mig saa riig, som mangen Nar!
Hvo skiønsom nød det Smaa, fik tit det Større,
Kom, lad os drikke op det lidt, vi har.

Drikkevise.

Paa Friehed høres alle Krige,
Skiøndt faa kun veed, hvad det vil sige,
Mit Hierte og for Friehed slaaer;
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Friehed staaer.

For de fordømte smaae Caraffer,
Der herske paa de Stores Tafler
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberie.

Frie vil jeg være, mens jeg ſpiſer
For al den Kiævlen om Aviſer,
Den ny Paſkil, og Politik;
Er det ei nok, at vore Dage
Er ſkabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Roe og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
At i det Lag, hvor jeg ſkal drikke,
Jeg allerhelſt befriet er,
At kiede Damer, lader ilde,
Og det end værre klæde vilde,
Hvis de ſig kunde more der.

At vore Vægge, vore Dørre
Er frie for Tunge og for Øre,
Det er mig og en Hovedſag;
At Ven kan frit blandt Venner ſkiemte,
Da hvert uveiet Ord man glemte,
Saaſnart man gik af Vennelag.

Hver, som vil denne Frieheb hylde,
Med mig sit Glas til Randen fylde,
Og med sin Nabve klinke froe:
I dette deres gamle Sæde
Gid Venskab, Ærlighed, og Glæde,
Og saadan Frieheb stedse boe!

Aprilsviſe.

Vi April beſtandig rende
Fra vor Vugge til vor Grav;
Ofte det, hvorfor vi brænde,
Vi en prægtig Titel gav;
Men ſee vi lidt nøie til,
Løbe vi dog kun April.

Andre Børn April at ſende
Gammelt Barnemoerſkab er;
Vi ſaa nødig vil bekiende,
Det og tit os Gamle ſkeer;
Ofte, naar vi Børn belee,
Er vi ſtørre Børn, end de.

Hvo ſom alt for ſikkert lider
Paa en Piges Ord og Smiil,
Han erfarer ſommetider,
Han er bleven viiſt April.
Elſkovs Gud — den Sag er klar —
Barnet end i Ærmet har.

Manden ret April at ſtikke,
Er de Stores bedſte Leeg;
Held den Mand, der troer dem ikke,
Eene ham de aldrig ſveeg.
Andre faae hos dem kun Snak,
Stundum og en Priis Tobak.

Ilde viſes ſtakkels Gamle
Tit April af Rigdoms Gud;
Naar de til en Arving ſamle,
Der til Giengield leer dem ud.
Vore Arvinger ſkal ſee
Vi er meget klogere.

Vi ſom efter Glæde ile,
Vi gik ei April i Dag;
Viin og Ynde os tilſmile,
Krydre vores Vennelag.
Gid vi aldrig gaae April
Ad det Maal, vi ſigte til.

Drikkesang.

De gode Gamle ſang ſaa tit
Om Lethe Flod,
At hvo, ſom deraf ſmagte lidt,
Han blev hver Sorg og Grille qvit,
Og mangen Gang min Appetit
Til Lethe ſtod.
Jeg vidſte ikke, hvor den laae,
Jeg ellers did var gaaet paa
Min Fod.

Jeg ponſed' da paa denne Tant
Ved et Glas Vin,
Og efterhaands, ſom Vinen randt,
Hver Smerte og hver Grille ſvandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt
Min Medicin.
Og tit jeg i den Tanke ſtod,
At hine Gamles Lethe Flod
Var Viin.

Men nu jeg grant indſeer, og veed,
Den var det ei;
Hiſt druknede ei blot Fortred,
Men alle Livets Glæder med,
Og Venſkab ſelv og Kierlighed
Gik ſamme Vei!
Mon den, der ei er Muſulman,
Vel ſligt om Vinen ſige kan?
Ih nei!

Her ſpiller Viin paa gladen Bord
Al Sorg ſvandt hen;
Men dobbelt Fryd og Venſkab groer,
Og ſlog end Evan os til Jord,

Blev dog en Skaal vort ſidſte Ord
For Møe og Ven!
Og aldrig før opvaagned' vi,
Før ſamme Skaal vi ſtemte i
Igjen.

Selſkabsſang.

At vi ere Børn tilſammen,
Raaber mangen Viismand paa;
At han trænger ſelv til Ammen,
Han dog ſiælden vil tilſtaae;
Vi beſkeednere vil være,
Vi vil give Sandhed Ære,
Og vor Barndom ſelv tilſtaae.

Vorne Børn vil ogſaa have
Deres Leeg at mores ved;
Een har Glæde af at grave
Sig blandt ſine Grunker ned;

Guld er Vellyd for hans Øre,
Jeg vil meget heller høre,
Fyldte Glasſes muntre Klang.

Een maa leege med de Store,
Derſom han ſkal være glad;
Aldrig ham et Lag kan more,
Hvor ei Excellencer ſad.
Bort, langt bort med alle Store,
Hvor vi Smaafolk os ſkal more,
Lige Børn de lege bedſt.

Andre vil igien ſaa gierne
Gaae paa hver Mands høire Haand;
Leege allerhelſt med Stierne,
Ordenstegn, og Ridderbaand.
Stiernens Glands kun dem fornøie!
Men min Piges Kiønne Øie
Har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere
Begge Børn, ſom hver Mand veed;
De vort Leegeſelſkab være!
Venſkab leger ogſaa med.
Naar vor Leeg os bringer Glæde,
Vi jo gierne Børn kan hedde.
Skaal for hver, ſom leger med!

Balviſe.

Naar heele ſit Levnet man nøie beſeer,
Er Livet en Dands, og ſlet ingen Ting meer;
Lyksalig er den, der kan dandſe den ret,
Der løber ei furt, og der bliver ei træt;
I Glæde, i Glæde hans Liv ſvinder bort,
Og er, ſom en Dands efter Bordet, ham kort.

Men ene at dandſe er ikke ſaa let,
Det trætter ſaa meget, og morer ſaa ſlet;
Hver ſøge ſig derfor en Dame at faae,
Saa ſkal han erfare, hvor Dandſen vil gaae!
Saa freidig, ſaa freidig man ſværver afſted,
Som Roſer fremſpirede i hendes Fied.

Men Dandſen ſin Art end tilfulde ei har,
Saa længe man kun er det enkelte Par;
Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
Naar Venner saa glade med os gior Figur.
O Venner! o Venner! o maatte enhver
Faae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandſe vi samtlig med frydefuld Aand
Til Glæden ved Skiønheds veiledende Haand;
Saa trolig for os figureret hver Ven,
Og selvsamme Skiel vi ham giøre igien.
Thi skiænker! thi skiænker til kommende Maal
De Skiønnes, de Venners, de Dandſendes Staal

Balviſe.

Naar heele ſit Levnet man nøie beſeer,
Er Livet en Dands, og flet ingen Ting meer;
Lykſalig er den, der kan dandſe den ret,
Der løber ei ſurr, og der bliver ei træt;
I Glæde, i Glæde hans Liv ſvinder bort,
Og er, ſom en Dands efter Bordet, ham kort.

Men ene at dandſe er ikke ſaa let,
Det trætter ſaa meget, og morer ſaa flet;
Hver ſøge ſig derfor en Dame at faae,
Saa ſkal han erfare, hvor Dandſen vil gaae!
Saa freidig, ſaa freidig man ſvæver afſted,
Som Roſer fremſpirede i hendes Fied.

Men Dandſen ſin Art end tilfulde ei har,
Saa længe man kun er det enkelte Par;
Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
Naar Venner saa glade med os giør Figur.
O Venner! o Venner! o maatte enhver
Faae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
Til Glæden ved Skiønheds veiledende Haand;
Saa trolig for os figurerer hver Ven,
Og selvsamme Skiel vi ham giøre igien.
Thi skiænker! thi skiænker til kommende Maal
De Skiønnes, de Venners, de Dandsendes Skaal

Drikkevise

1788.

Sørge, hvo sørge vil!
Jeg har ei Tid dertil;
Jeg veed, man en Comet
Nylig har seet.
Man siger, den skal spaae,
At Jorden skal forgaae;
Vor Viin da og forgik,
Drik, Mabve! drik!

Skal vi da aldrig meer
Samles til Glæden her,
Frydes ved Spøg og Sang
Og Glassets Klang?
Hvis Jorden vil forgaae,
Vi Tiden bruge maae,

Ret nyde denne Dag
I Vennelag.

Men om og den Comet
Nu var en falsk Prophet,
Hvad os i Morgen skeer,
Dog ingen seer.
Spildt er hvert Øieblik,
Som ei i Fryd hengik,
Og Livet alt for kort
At ødsle bort.

Lad os med freidigt Bryst
Nyde hver skyldfri Lyst,
Elske hver trofast Ven,
Som deeler den,
Brødre! en Skaal for hver,
Som af min Mening er.
See! her er bredfuldt Maal!
Nahoe! din Skaal!

Selſkabsſang.

At intet er ſaa ſundt, ſom Glæde,
Man os har ſagt paa godt Latin;
Og heele Verden, tør jeg vedde,
Vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for ſlemt et Ord;
Det ſkal ei ſkælden Fruen ſtikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saa mangen fandt ſig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind den ſtakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
Uddeler ondt og godt i Fleng.
Tit faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Flid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
Den nu og da, at handle med,
Men Amor er saa tit af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tit for Skik,
At komme beedsft i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer;
Hun, hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

Balviſe.

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adſkiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem ſmukt tilbage,
Og Viſe lære,
Det ſmukt ſkal være,
At Venner kiærlig forſamleb' ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er ſaa' lyſegrøn,
Dem mangen ſkuer med megen Gammen,
Men jeg veed den, der er meere ſkiøn,
End Mark og Skov og det alt tilſammen;
Skiøndt jeg ſaa lige
Det ei vil ſige,

Hver fatter dog, at det er min Pige,
Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne juſt med Foragt
De Chor, ſom Fuglene da opføre,
Men meget daarlig de holde Takt,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog vil vi regne
Fra vore egne,
Vi dette Tab maae for Vinding regne;
Holdt de kun Takt.

I Marken ſtander en lyſtig Dands
Af Kiør og Frøer, af Lam og Vædre;
Men den maae være fra Vid og Sands,
Der nægte vil, at vi dandſe bedre.
Lad dem probere,
En Dands at lære
Af vore, og det ei af de ſvære,
Saa ſkal man ſee.

Om Spraberen med ſin Katteryg
Kan plumre Lauget lidt for os andre,
Saa har jo Sommeren ogſaa Myg;
Lad dem gaae op da imod hverandre.
Og vi, ſom ſvige
Ei vore Lige,
Veed og kun lidt af det Pak at ſige,
Og det er vel.

Men ſkiøndt nu Vintren er mig ſaa kiær,
Jeg vil dog ei, vi dens Skaal ſkal drikke.
Ei ſom den jo var det ærlig værd;
Men at den klinker, og takker ikke;
Nei Skaalen være
Det Kiøn til Ære,
Ved hvem os Vintrene blide ere:
De Skiønnes Skaal.

En ringe Tillidssang

som

en Tilegnelse af proſaiſke Forſøgs anden Deel til

et Selſkab 1790.

Ynkværdige Bog,
Saa længe du dvæled', ſaa kommer du dog;
Du viſt nok en artig Ulykke vil ſkee,
Naar vores Beaumonde først faaer dig at ſee.
Ynkværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Eenfoldige Bog,
Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
At Konen kiønt ærbar, skal paſſe ſit Huus,
Og ikke omſlane i Snus og i Duus.
Eenfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Balviſe.

Naar heele ſit Levnet man nøie beſeer,
Er Livet en Dands, og ſlet ingen Ting meer;
Lykſalig er den, der kan dandſe den ret,
Der løber ei ſurt, og der bliver ei træt;
I Glæde, i Glæde hans Liv ſvinder bort,
Og er, ſom en Dands efter Bordet, ham kort.

Men ene at dandſe er ikke ſaa let,
Det trætter ſaa meget, og morer ſaa ſlet;
Hver ſøge ſig derfor en Dame at faae,
Saa ſkal han erfare, hvor Dandſen vil gaae!
Saa freidig, ſaa freidig man ſvæver afſted,
Som Roſer fremſpirede i hendes Fied.

Men Dandſen ſin Art end tilfulde ei har,
Saa længe man kun er det enkelte Par;
Det rigtige Liv kommer førſt i vor Tuur,
Naar Venner ſaa glade med os giør Figur.
O Venner! o Venner! o maatte enhver
Faae heele ſit Liv figureret, ſom her!

Her dandſe vi ſamtlig med frydefuld Aand
Til Glæden ved Skiønheds veiledende Haand;
Saa trolig for os figurerer hver Ven,
Og ſelvſamme Skiel vi ham giøre igien.
Thi ſkiænker! thi ſkiænker til ſkummende Maal
De Skiønnes, de Venners, de Dandſendes Skaal

Drikkevise

1788.

Sørge, hvo sørge vil!
Jeg har ei Tid dertil;
Jeg veed, man en Comet
Nylig har seet.
Man siger, den skal spaae,
At Jorden skal forgaae;
Vor Vin da og forgik,
Drik, Rabve! drik!

Skal vi da aldrig meer
Samles til Glæden her,
Frydes ved Spøg og Sang
Og Glassets Klang?
Hvis Jorden vil forgaae,
Vi Tiden bruge maae,

Ret nyde denne Dag
I Vennelag.

Men om og den Comet
Nu var en falsk Prophet,
Hvad os i Morgen skeer,
Dog ingen seer.
Spildt er hvert Øieblik,
Som ei i Fryd hengik,
Og Livet alt for kort
At ødsle bort.

Lad os med freidigt Bryst
Nyde hver kyldfri Lyst,
Elske hver trofast Ven,
Som deeler den,
Brødre! en Skaal for hver,
Som af min Mening er.
See! her er bredfuldt Maal!
Rahoe! din Skaal!

Selſkabsſang.

At intet er ſaa ſundt, ſom Glæde,
Man os har ſagt paa godt Latin;
Og heele Verden, tør jeg vedde,
Vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for ſlemt et Ord;
Det ſkal ei ſkælden Fruen ſtikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saa mangen fandt ſig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke hentet;
Han er jo blind den ſtakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
Uddeler ondt og godt i Fleng.
Tit faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Flid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
Den nu og da, at handle med,
Men Amor er saa tit af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tit for Skik,
At komme beedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer;
Hun, hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

Balviſe.

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adſkiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem ſmukt tilbage,
Og Viſe lære,
Det ſmukt ſkal være,
At Venner kiærlig forſamled' ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er ſaa lyſegrøn,
Dem mangen ſkuer med megen Gammen,
Men jeg veed den, der er meere ſkiøn,
End Mark og Skov og det alt tilſammen;
Skiøndt jeg ſaa lige
Det ei vil ſige,

Hver fatter dog, at det er min Pige,
Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne juſt med Foragt
De Chor, ſom Fuglene da opføre,
Men meget daarlig de holde Takt,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog vil vi regne
Fra vore egne,
Vi dette Tab maae for Vinding regne;
Holdt de kun Takt.

I Marken ſtander en lyſtig Dands
Af Kiør og Frøer, af Lam og Vædre;
Men den maae være fra Vid og Sands,
Der nægte vil, at vi dandſe bedre.
Lad dem probere,
En Dands at lære
Af vore, og det ei af de ſvære,
Saa ſkal man ſee.

Om Spraderen med ſin Katteryg
Kan plumre Lauget lidt for os andre,
Saa har jo Sommeren ogſaa Myg;
Lad dem gaae op da imod hverandre.
Og vi, ſom ſvige
Ei vore Lige,
Veed og kun lidt af det Pak at ſige,
Og det er vel.

Men ſkiøndt nu Vintren er mig ſaa kiær,
Jeg vil dog ei, vi dens Skaal ſkal drikke.
Ei ſom den jo var det ærlig værd;
Men ak den klinker, og takker ikke;
Nei Skaalen være
Det Kiøn til Ære,
Ved hvem os Vintrene blide ere:
De Skiønnes Skaal.

En ringe Tillidssang

som

en Tilegnelse af proſaiſke Forſøgs anden Deel til et Selſkab 1790.

Ynkværdige Bog,
Saa længe du dvæled', ſaa kommer du dog;
Du viſt nok en artig Ulykke vil ſkee,
Naar vores Beaumonde først faaer dig at ſee.
Ynkværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Eenfoldige Bog,
Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
At Konen kiønt ærbar, skal paſſe ſit Huus,
Og ikke omſlane i Snus og i Duus.
Eenfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!
Du er jo saa grov, at du paastaaer endog,
At Ægteskabs Brud er hos Liden og Stor...
Fy! jeg vil ei nævne det heslige Ord.
Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Skinhellige Bog!
Forgiæves du fører det nidkiære Sprog;
De Damer, de læse saa lidet deri;
Men sminkes, og hvidtes, er tamme og frie.
Skinhellige Bog, o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Suurmulende Bog!
Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
Fik du vore Fruer og Frøkner giort viis,
At vœmmes ved Giækkes og Spraderes Priis!
Suurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub,
I nymodens Klub!

Og, knarvurne Bog!
Du Daaren Jean Jacques til Mynster dig tog,
Og troer, hver Vellyſtling en Spyeflue er,
Som ublue beklikker, hvad den kommer nær.
O knarvurne Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Men narriſke Bog!
Men veed du da ikke ſkiondt du er ſaa klog,
Med det der ſkal have den fornemme Smag,
Maae Flue og Orm have været i Lag.
O narriſke Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Uhøflige Bog!
Det lader jo ſnart, ſom du paaſtod endvog:
En Nar, ſom var Greve, var ligevel Nar,
Og at med en Skurk det det ſelvſamme var.
Uhøflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og nedrige Bog!
Og, om man nu af dig den Lærdom uddrag,
At Børn, som var lige, de legede bedſt,
At Smaafolk bør undflye de Store ſom Peſt!
O nedrige Bog! o, hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

O fredløſe Bog!
Om mine Par Venner dit Forſvar end tog,
Den førſte Rad Stole dog raabte ſaa høit,
At hines Forſvaren ei hialp for en Døit.
Thi, fredløſe Bog! thi belav dig paa Skrub
I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!
Hvis ikkun eet Selſkab til Naade dig tog,
Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,
Og vilde, ſom hidindtil, holde af mig.
Vi agted' ſaa lidet paa Spradernes Skrub
I nymodens Klub!

Drikkeromance.

(Efter det svenske.)

Mit Levnet bestandig har sandet,
Hvad Underværk Viinguden gior;
Jeg drikker, men ikke for andet,
End Sorgen at jage paa Dør.
Jeg eder mit Liv vil berette,
Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
Men først maae vi Sorgerne lette
Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
En ældgammel Onier til mig;
I Tankerne jeg alt fortærer,
Hvad han havde efterladt sig:
Men der kom Juristet, som Fluer,
Og de gik i Arv i mit Sted;

Selſkabsſang.

At intet er ſaa ſundt, ſom Glæde,
Man os har ſagt paa godt Latin;
Og heele Verden, tør jeg vedde,
Vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
Fra hvilket Apother den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
Hun er i alt for ſlemt et Ord;
Det ſkal ei ſkælden Fruen ſtikke
At give Godtfolk Gift derfor.
Saa mangen fandt ſig ilde af
Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
Han er jo blind den ſtakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
Uddeler ondt og godt i Fleng.
Tit faaer en Dosmer eller Nar,
Hvad Flid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
Den nu og da, at handle med,
Men Amor er saa tit af Lave,
Og Bacchus drikker, som man veed;
Thi har de begge tit for Skik,
At komme beedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venskabs Skytsgudinde
Man Glæden altid ægte faaer;
Hun, hun bedrager ingensinde,
Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
Thi fylder alle bredfuldt Maal,
Til Glædens og til Venskabs Skaal.

Balviſe.

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adſkiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem ſmukt tilbage,
Og Viſe lære,
Det ſmukt ſkal være,
At Venner kiærlig forſamled' ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er saa lyſegrøn,
Dem mangen ſkuer med megen Gammen,
Men jeg veed den, der er meere ſkiøn,
End Mark og Skov og det alt tilſammen;
Skiøndt jeg saa lige
Det ei vil ſige,

Hver fatter dog, at det er min Pige,
Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne juſt med Foragt
De Chor, ſom Fuglene da opføre,
Men meget baarlig de holde Takt,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog vil vi regne
Fra vore egne,
Vi dette Tab maae for Vinding regne;
Holdt de kun Takt.

I Marken ſtander en lyſtig Dands
Af Kiør og Frøer, af Lam og Vædre;
Men den maae være fra Vid og Sands,
Der nægte vil, at vi dandſe bedre.
Lad dem probere,
En Dands at lære
Af vore, og det ei af de ſvære,
Saa ſkal man ſee.

Om Spraderen med sin Katteryg
Kan plumre Langet lidt for os andre,
Saa har jo Sommeren ogsaa Myg;
Lad dem gaae op da imod hverandre.
Og vi, som svige
Ei vore Lige,
Veed og kun lidt af det Pak at sige,
Og det er vel.

Men skjøndt nu Vintren er mig saa kiær,
Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.
Ei som den jo var det ærlig værd;
Men ak den klinker, og takker ikke;
Nei Skaalen være
Det Kiøn til Ære,
Ved hvem os Vintrene blide ere:
De Skiønnes Skaal.

En ringe Tillidssang

som

en Tilegnelse af proſaiſke Forſøgs anden Deel til et Selſkab 1790.

Ynkværdige Bog,
Saa længe du dvæled', ſaa kommer du dog;
Du viſt nok en artig Ulykke vil ſkee,
Naar vores Beaumonde først faaer dig at ſee.
Ynkværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Eenfoldige Bog,
Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
At Konen kiønt ærbar, ſkal paſſe ſit Huus,
Og ikke omſlane i Suus og i Duus.
Eenfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!
Du er jo saa grov, at du paastaaer endog,
At Ægteskabs Brud er hos Liden og Stor...
Fy! jeg vil ei nævne det heslige Ord.
Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Skinhellige Bog!
Forgiæves du fører det nidkiære Sprog;
De Damer, de læse saa lidet dert;
Men sminkes, og hvidtes, er tamme og frie.
Skinhellige Bog, o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Suurmulende Bog!
Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
Fik du vore Fruer og Frøkner giort viis,
At væmmes ved Giækkes og Spraderes Priis!
Suurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub,
I nymodens Klub!

Og, knarvurne Bog!
Du Daaren Jean Jacques til Mynſter dig tog,
Og troer, hver Vellyſtling en Spyeſlue er,
Som ublue beklikker, hvad den kommer nær.
O knarvurne Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Men narriſke Bog!
Men veed du da ikke ſkiøndt du er ſaa klog,
Med det der ſkal have den fornemme Smag,
Maae Flue og Orm have været i Lag.
O narriſke Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Uhøflige Bog!
Det lader jo ſnart, ſom du paaſtod endog:
En Nar, ſom var Greve, var ligevel Nar,
Og at med en Skurk det det ſelvſamme var.
Uhøflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og nedrige Bog!
Og, om man nu af dig den Lærdom uddrag,
At Børn, som var lige, de legede bedst,
At Smaafolk bør undflye de Store som Pest!
O nedrige Bog! o, hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

O fredløse Bog!
Om mine Par Venner dit Forsvar end tog,
Den første Rad Stole dog raabte saa høit,
At hines Forsvaren ei hialp for en Døit.
Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub
I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!
Hvis ikkun eet Selskab til Naade dig tog,
Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,
Og vilde, som hidindtil, holde af mig.
Vi agted' saa lidet paa Sprædernes Skrub
I nymodens Klub!

Drikkeromance.

(Efter det svenske.)

Mit Levnet bestandig har sandet,
Hvad Underværk Vinguden gior;
Jeg drikker, men ikke for andet,
End Sorgen at jage paa Dør.
Jeg eder mit Liv vil berette,
Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
Men først maae vi Sorgerne lette
Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
En ældgammel Gnier til mig;
I Tankerne jeg alt fortærer,
Hvad han havde efterladt sig.
Men der kom Juristet, som Fluer,
Og de gik i Arv i mit Sted;

Jeg græd, men i Saften af Druer
Jeg drukned' min første Fortræd.

Jeg nu ubesindig attraaede
Ad Høihedens Bane at gaae.
Jeg beiled til Mægtiges Naade,
Og evig i Forgemak laae.
De Store mig lovte saa meget,
Men al deres Loven var Vind;
Jeg græd, da jeg saae, jeg var syeget,
Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skaldekunst dyrke,
Og kom i Poeternes Lag;
Men Tankerns fattedes Styrke,
Og Udtrykket savned' Behag;
Min Smag overalt man fordømte;
Kritiken slog Brag paa min Sang;
Jeg græd; men i Harmen jeg tømte
Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skiønhed mig vendte;
Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
Vel hundrede Hierter hun tændte,
Og ligeſaa mange bedrog.
Kun Ømhed fremlyſte i Minen,
Dog nærte hun Svig i ſin Barm;
Jeg græd, men jeg drukned' i Vinen
Den ſkuffede Kiærligheds Harm!

Forføriſke Skiønhed! du ikke
Mit Liv til en Jammerdal gior,
Saa længe man elſker at drikke,
Man aldrig af Kiærlighed døer.
Ei meer ſkal din Haardhed mig lære,
At ønſke mig ned i min Grav,
Og ei ſkal Fortvivlelſe ſkiære
For Tiden min Levetraad af.

Drankerromance.

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Trang
For Penge,
Den Slemme mig indskjød,
At ende al min Nød
Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Reeb
Ser Styver.
Kirstine hedder hun,
Adspørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Sæm nu saae,
Jeg kunde hænge paa;
Hvad skeede?
Vist nok komt unverhoft,
Som Tydsken siger, oft!
Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,
Een Skat jeg endnu har
Tilbage.
Bag mit Chatol der stod
En Flaske Viin saa god,
Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:
Dig ingen Creditor
Skal drikke.
Alt andet smaat og stort
Kan de kun tage bort,
Min Rhinskviin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,
Og dette Lyst mig gav
Til mere.
Jeg drak min Chloris Skaal,
Og gode Venners Skaal,
Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig
Hvers Skaal, som har hos mig
Tilgode;
Kort sagt, da Pigen kom
Var Rhinskvilinsflasken tom,
Jeg vel'tilmode.

Hver speile sig i mig!
Og ingen hænge sig,
Jeg lover,
Saasnart et Glas man faaer,
Den Hængegrille gaaer
Paa Timen over.

Sang

af Comedien aabenbar Krig.

Jeensom Lund en Roſe ſkiøn
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg henvisned' den i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomſtrer her til Ingens Fryd;"
Saa ſukked' den ſaa ſaare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
De Skiønnes Tarv hun kiendte,
Og ſtrax en Hyrde ung og ſmuk
Hun hen til Lunden ſendte.
Han Roſen ſaae, og brød den af,
Og henrykt tuſend Kys den gav.
Da ſukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
Som Roſen daglig ſukke,
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Øret gruſomt lukke.
Og er ei Elſkov Skiønheds Løn,
Hvad gavner da, at man er ſkiøn?
O ſend dog hver ſin Hyrde.

Hymens Fakkel.

(En Romance.)

Hymens Fakkel nu omſtunder
Holdes for en Gøgle-Ild,
Hvo ved den til Lykken ſtunder,
Siger man, gaaer altid vild.
Men naar den, ſom ſig beklager,
Selv har valgt en blind Ledſager,
Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus ſkal de fleſte føre,
Han er blind, ſom hver Mand veed,
Og hvad ſkal nu Hymen giøre,
Naar man gaaer i ſlige Fiød?

Og nedrige Bog!
Og, om man nu af dig den Lærdom uddrag,
At Børn, som var lige, de legede bedſt,
At Smaafolk bør undſlye de Store ſom Peſt!
O nedrige Bog! o, hvor du vil ſqae Skrub
I nymodens Klub!

O fredløſe Bog!
Om mine Par Venner dit Forſvar end tog,
Den første Rad-Stole dog raabte ſaa høit,
At hines Forſvaren ei hialp for en Døit.
Thi, fredløſe Bog! thi belav dig paa Skrub
I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!
Hvis ikkun eet Selſkab til Naade dig tog,
Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,
Og vilde, ſom hidindtil, holde af mig.
Vi agted' ſaa lidet paa Sprødernes Skrub
I nymodens Klub!

Drikkeromance.

(Efter det svenske.)

Mit Levnet bestandig har sandet,
Hvad Underværk Vinguden gior;
Jeg drikker, men ikke for andet,
End Sorgen at jage paa Dør.
Jeg eder mit Liv vil berette,
Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
Men først maae vi Sorgerne lette
Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
En ældgammel Gnier til mig;
I Tankerne jeg alt forterer,
Hvad han havde efterladt sig:
Men der kom Juristet, som Fluer,
Og de gik i Ary i mit Steg;

Jeg græd, men i Saften af Druer
Jeg drukned' min første Fortræd.

Jeg nu ubesindig attraaede
Ad Høihedens Bane at gaae.
Jeg beiled til Mægtiges Naade,
Og evig i Forgemak laae.
De Store mig lovte saa meget,
Men al deres Loven var Vind;
Jeg græd, da jeg saae, jeg var syeget,
Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skialdekunst dyrke,
Og kom i Poeternes Lag;
Men Tankerne fattedes Styrke,
Og Udtrykket savned' Behag;
Min Smag overalt man forbsmte;
Kritiken slog Brag paa min Sang;
Jeg græd; men i Harmen jeg tømte
Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skiønhed mig vendte;
Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
Vel hundrede Hierter hun tændte,
Og ligesaa mange bedrog.
Kun Ømhed fremlyste i Minen,
Dog nærte hun Svig i sin Barm;
Jeg græd, men jeg druknede' i Vinen
Den skuffede Kiærligheds Harm!

Forføriske Skiønhed! du ikke
Mit Liv til en Jammerdal gior,
Saa længe man elsker at drikke,
Man aldrig af Kiærlighed døer.
Ei meer skal din Haardhed mig lære,
At ønske mig ned i min Grav,
Og ei skal Fortvivlelse skiære
For Tiden min Levetraad af.

Drankerromance.

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Trang
For Penge,
Den Slemme mig indskiød,
At ende al min Nød
Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Reeb
Sex Styver.
Kirstine hedder hun,
Adspørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Sømm nu saae,
Jeg kunde hænge paa;
Hvad skeede?
Vist nok komt unverhoft,
Som Tydsken siger, oft!
Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,
Een Skat jeg endnu har
Tilbage.
Bag mit Chatol der stod
En Flaske Viin saa god,
Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:
Dig ingen Creditor
Skal drikke.
Alt andet smaat og stort
Kan de kun tage bort,
Min Rhinskviin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,
Og dette Lyst mig gav
Til mere.
Jeg drak min Chloris Skaal,
Og gode Venners Skaal,
Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig
Hvers Skaal, som har hos mig
Tilgode;
Kort sagt, da Pigen kom
Var Rhinskvinsflasken tom,
Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!
Og ingen hænge sig,
Jeg lover,
Saasnart et Glas man faaer,
Den Hængegrille gaaer
Paa Timen over.

Sang

af Comedien aabenbar Krig.

Jeensom Lund en Roſe ſkiøn
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg henvisned' den i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomſtrer her til Ingens Fryd;"
Saa ſukked' den ſaa ſaare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
De Skiønnes Tarv hun kiendte,
Og ſtrax en Hyrde ung og ſmuk
Hun hen til Lunden ſendte.
Han Roſen ſaae, og brød den af,
Og henrykt tuſend Kys den gav.
Da ſukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
Som Roſen daglig ſukke,
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Øret gruſomt lukke.
Og er ei Elſkov Skiønheds Løn,
Hvad gavner da, at man er Kiøn?
O ſend dog hver ſin Hyrde.

Hymens Fakkel.

(En Romance.)

Hymens Fakkel nu omſtunder
Holdes for en Gøgle-Ild,
Hvo ved den til Lykken ſtunder,
Siger man, gaaer altid vild.
Men naar den, ſom ſig beklager,
Selv har valgt en blind Ledſager,
Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus ſkal de fleſte føre,
Han er blind, ſom hver Mand veed,
Og hvad ſkal nu Hymen giøre,
Naar man gaaer i ſlige Fød?

Stundum kan hiin blinde Stakkel
Brænde ſig paa Hymens Fakkel,
Men han aldrig ſeer derved.

Amordrengen leder andre,
Han kan gandſke rigtig ſee;
Men har Lyſt af at vandre
Med et Bind for Øinene.
Blindebuk han gierne leger,
Og for diſſe Barneſtreger
Bide hans Tilbedere.

Men han har en ældre Broder,
Ægte, ædel Kiærlighed;
Ham har Agtelſe, hans Moder,
Lært at gaae i Dydens Fied.
Hver, ſom denne troe Veileder
Efter Hymens Fakkel leder,
Farer aldrig vild derved.

Saare, saare faa de ere,
Han faaer Lov at vise Vei;
Men os disses Held kan lære,
Hymens Fakkel sviger ei!
Leve, leve de, som vandre
Troe og glade med hverandre
Kiærligheds og Lykkens Vei!

Viſe i gammel Stiil

ved min Ven

Pr. Rasmus Nyerups Bryllnp.

Herr Rasmus han ſidder ſaa ſorrigfuld,
Ad Fyen ſig hans Tanker henvende,
Did reiſte den Jomfrue, Herr Rasmus var huld,
Ret aldrig forglemmer han hende.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Blidt ſmiler til Jorden den yndige Vaar,
Som Moder til uyfødde Spæde;
Men arme Hr. Rasmus ſaa ſorrigfuld gaaer,
Og andſer ſaa lidet dens Glæde.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Stolt hæved' ſig Solen, og Himlen blev rød,
Som Pigen ved Elſkerens Komme,
Herr Rasmus ei Morgenens Yndighed nød,
Ham alle dens Glæder var tomme.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og dalede Solen ſaa ſkiøn og ſaa huld,
Som Brudgommen iler til Senge;
End mere Herr Rasmus blev tankefuld,
Saa dybt ſig de Sukke fremtrænge.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

De Blomſter de mylre paa Marken frem,
De ere ſaa favre og ſpæde,
Herr Rasmus ſaa tankefuld nedtræder dem,
De giøre ham ſlet ingen Glæde.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

De Lærker de ſynge i Luften klar,
De Smaafugle qvidre paa Qviſte;
Men ſorrigfuld ſtedſe Herr Rasmus var,
Og ingenſteds Roe han ſig vidſte.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Saa ſødelig qvæder den Nattergal,
Ham qvæder den Kiærligheds Smerte;
Saa mangt et Suk da ad Fyen ſig ſtial,
At lette det ængſtede Hierte.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
Hos hende min Uroe kun ſtilles;
Gud give, jeg ſamles med hende igien,
Ret aldrig vi meere ſkal ſkilles.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Saa lader han ſtande ad frugtbare Fyen;
De Mile de blev ham ſaa lange;
Thi foer end en Elſker afſted ſom et Lyn,
For ham det dog ſeent monne gange.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og da han nu ſkued' ſin Elſkte igien,
Og nød hendes kiærlige Glæde,
Hans brændende Uroe ſaa ſnarlig ſvandt hen,
Hans Smerte omvendtes til Glæde.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Nu hører han Lærkens den liflige Sang,
De Smaafugles Qviddren med Glæde,
Dog bliver hans Barm ham ſaa ſær og ſaa trang,
Seer han dem at ſamle til Reede.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er ſkiøn,
Thi alting er Fryd for den Glade,
Hans Jomfrue ham vidſte hans varmeſte Vøn,
Hun vil ham ret aldrig forlade.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue ſaa god,
De fyenſke Jomfruers Smykke,
Som raadede hannem hans Angeſt Vod,
Og fødtes Herr Rasmus til Lykke.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Romance

ved en Vens Bryllup.

Der var en Skik i Samnien,
Hvoraf du vel har hørt at ſige,
Til Løn for Landets unge Mænd,
Som holdt ſig tappert i dets Krige;
Hvo der ſig viiſte kiæk og brav,
Fik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skik,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begiærte, Helten fik,
Man ſpurgde ei, om Pigen vilde;
Thi hendte det ſig tit og let,
At hun juſt ei var glad ved det.

Jeg hines Skik langt bedre leed,
Som ei en Piges Haand begiærte;
Før de ved Mod og Kiærlighed,
Først havde vundet hendes Hierte;
Men nu er Verden meer poleert,
Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kiøbes Konerne for Guld,
Nu tænder Plutus Hymens Fakkel;
Naar een faaer den, der er ham huld,
Da er det ret, som et Mirakel;
Med ham enhver sig glæde maae,
Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Frygd, o Ven!
Og den dit ømme Venskab lønne!
Som hine fordums Riddersmænd
Ved Troefasthed du vandt din Skiønne!
Lev, elskte Ven! saa lykkelig,
Som alle, alle ønske dig!

Romance

sunget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elſkte Lund!
Eder, eder elſker hun;
Her den Skiønnes Billed' boer,
Eder jeg min Sorg betroer.
Her jeg ſukked' tit i Løn,
Naar hun vandred' her ſaa kiøn.
Eder, eder jeg tilſtaaer:
Hun var den, jeg ſukked' for.

Nys hun ſad ved Kildens Bred,
Dronningen for Kiærighed;
Zephyr vifted' Blomſter ned,
At bekrandſe hende med.
O hvor hun var huld og ſmuk,
O hvor ſteeg da mangt et Suk!

O enhver, enhver tilſtaaer,
Hun er den, han ſukker for.

Naar det lyſe Die tit
Hviler ømt og huldt paa mit,
Naar hun ſmiler blid til mig,
Vil mit Hierte røbe ſig;
Men hvis hun min Elſkov ſeer,
Smiler hun ei til mig meer;
Nei, jeg ingen Tid tilſtaaer,
Hun er den, jeg ſukker for.

Haablos al min Elſkov er,
O! men daglig jeg dig ſeer.
Tit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smiil,
Ofte ſpuke hen i Lyſt
Ved din ſøde Trylleroſt.
Aldrig, aldrig jeg tilſtaaer,
Du er den, jeg ſukker for.

Lalages Flugt.

(Efter Kleist)

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
Ak! al min Fryd med hende flygtet er;
Hun borte er, og kommer ei tilbage!
Mig fængsler Skiæbnen her.

Ak havde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
Bestandig jeg omsvæved' Lalage!
Du mig maaskee fra hende Helsen bringer,
Du hende saae maaskee!

O sig, hvad Væst den Skiønnes Billed smykker,
Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker,
Og vier ind derved?

Snar er din Fart! du haster efter hende,
Sølvklare Bæk! vor Sorg til hende fører!
Siig Lalage, Alt længes efter hende!
Siig, hendes Hyrde dør!

Et Smiil, et Blik, engang min Haand hun trykte!
Et Kys, kun eet, som de, hun før mig gav;
Da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke,
Og smiler mod sin Grav.

For Skovene udgiød Amynt sin Klage;
Der sukked' han hver Dag for Lalage,
I Hyrdens Sorg de synkes Deel at tage,
Og sukked' Lalage!

Romance.

(Efter Göthe.)

En Natfiol saa ydmyg stod
Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
Og man den agted ikke!
En ung Hyrdinde kom derhid,
Med flygtigt Fied, af Sind saa blid,
Derhid,
Ad Engen hid og sang.

Violen sukked': Var jeg kun
Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
O kun saa smuk, som Rosen!
Til hun mig havde plukt, og kyst,
Og ladt mig visne paa sit Bryst,
Ak kun
En liden, liden Stund.

De Lærker de ſynge i Luften klar,
De Smaafugle qviddre paa Qviſte;
Men ſorrigfuld ſtedſe Herr Rasmus var,
Og ingenſteds Roe han ſig vidſte.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Saa ſødelig qvæder den Nattergal,
Ham qvæder den Kiærligheds Smerte;
Saa mangt et Suk da ad Fyen ſig ſtial,
At lette det ængſtede Hierte.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
Hos hende min Uroe kun ſtilles;
Gud give, jeg ſamles med hende igien,
Ret aldrig vi meere ſkal ſkilles.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Saa lader han ſtande ad frugtbare Fyen;
De Mile de blev ham ſaa lange;
Thi foer end en Elfker afſted ſom et Lyn,
For ham det dog ſeent monne gange.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og da han nu ſkued' ſin Elſkte igien,
Og nød hendes kiærlige Glæde,
Hans brændende Uroe ſaa ſnarlig ſvandt hen,
Hans Smerte omvendtes til Glæde.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Nu hører han Lærkens den liflige Sang,
De Smaafugles Qviddren med Glæde,
Dog bliver hans Barm ham ſaa ſær og ſaa trang,
Seer han dem at ſamle til Reede.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er ſkiøn,
Thi alting er Fryd for den Glade,
Hans Jomfrue ham vidſte hans varmeſte Bøn,
Hun vil ham ret aldrig forlade.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue saa god,
De ſvenſke Jomfruers Smykke,
Som raadede hannem hans Ungeſt Bod,
Og fødtes Herr Rasmus til Lykke.
Saa lover den Svend ſin Jomfrue.

Romance

ved en Vens Bryllup.

Der var en Skik i Samnien,
Hvoraf du vel har hørt at sige,
Til Løn for Landets unge Mænd,
Som holdt sig tappert i dets Krige;
Hvo der sig viiste kiæk og brav,
Fik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skik,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begiærte, Helten fik,
Man spurgde ei, om Pigen vilde;
Thi hendte det sig tit og let,
At hun juſt ei var glad ved det.

Jeg hines Skik langt bedre leed,
Som ei en Piges Haand begiærte;
Før de ved Mod og Kiærlighed,
Først havde vundet hendes Hierte;
Men nu er Verden meer poleert,
Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kiøbes Konerne for Guld,
Nu tænder Plutus Hymens Fakkel;
Naar een faaer den, der er ham huld,
Da er det ret, som et Mirakel;
Med ham enhver sig glæde maae,
Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
Og den dit ømme Venskab lønne!
Som hine fordums Riddersmænd
Ved Troesastihed du vandt din Skiønne!
Lev, elskte Ven! saa lykkelig,
Som alle, alle ønske dig!

Romance

sunget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elſkte Lund!
Eder, eder elſker hun;
Her den Skiønnes Billed' boer,
Eder jeg min Sorg betroer.
Her jeg ſukked' tit i Løn,
Naar hun vandred' her saa kiøn.
Eder, eder jeg tilſtaaer:
Hun var den, jeg ſukked' for.

Nys hun ſad ved Kildens Bred,
Dronningen for Kiærlighed;
Zephyr vifted' Blomſter ned,
At bekrandſe hende med.
O hvor hun var huld og ſmuk,
O hvor ſteeg da mangt et Suk!

O enhver, enhver tilstaaer,
Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Die tit
Hviler smut og huldt paa mit,
Naar hun smiler blid til mig,
Vil mit Hierte røbe sig;
Men hvis hun min Elskov seer,
Smiler hun ei til mig meer;
Nei, jeg ingen Tid tilstaaer,
Hun er den, jeg sukker for.

Haablos al min Elskov er,
O! men daglig jeg dig seer.
Tit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smil,
Ofte spuke hen i Lyst
Ved din søde Tryllerøst.
Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
Du er den, jeg sukker for.

Lalages Flugt.

(Efter Kleist)

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
Ak! al min Fryd med hende flygtet er;
Hun borte er, og kommer ei tilbage!
Mig fængsler Skiæbnen her.

Ak havde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
Bestandig jeg omsvæved' Lalage!
Du mig maaskee fra hende Helsen bringer,
Du hende saae maaskee!

O sig, hvad Væk den Skiønnes Billed smykker,
Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker,
Og vier ind derved?

Snar er din Fart! du haster efter hende,
Sølvklare Bæk! vor Sorg til hende fører!
Sig Lalage, Alt længes efter hende!
Sig, hendes Hyrde dør!

Et Smil, et Blik, engang min Haand hun trykte!
Et Kys, kun eet, som de, hun før mig gav;
Da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke,
Og smiler mod sin Grav.

For Skovene udgiød Amynt sin Klage;
Der sukked' han hver Dag for Lalage,
I Hyrdens Sorg de skuted Deel at tage,
Og sukked' Lalage!

Romance.

(Efter Göthe.)

En Natſiol ſaa ydmyg ſtod
Ukiendt ved andre Blomſters Fod,
Og man den agted ikke!
En ung Hyrdinde kom derhid,
Med ſlygtigt Fied, af Sind ſaa blid,
Derhid,
Ad Engen hid og ſang.

Violen ſukked': Var jeg kun
Saa ſmuk, kun halv ſaa ſmuk, ſom hun!
O kun ſaa ſmuk, ſom Roſen!
Til hun mig havde plukt, og kyſt,
Og ladt mig visne paa ſit Bryſt,
Ak kun
En liden, liden Stund.

Men ak! Hyrdinden kom derhen,
Og saae den ei, og traadde den,
Den Arme! under Fødder!
Den segned', døde, glædde sig;
Froe døer jeg, thi jeg døer ved dig;
Ved dig
Og for din Fod jeg døer.

Viſe.

De Stierner, de tindre paa Himmelens Blaae,
Dem ſkuer den Vandrer ſaa gierne,
Men aldrig ſaaſnart monne Solen opgaae,
Strax flygter, og blegner hver Stierne.

De Blomſter de bramme ſaa favre i Vaar,
Dem ſkuer min Laura med Gammen;
Men hvis paa en Roſenknop Die hun faaer,
Hun glemmer de andre tilſammen.

Skiønt qvidre i Skoven de Sangfugle ſmaae;
Saa liflig det tykkes at være;
Men aldrig ſaaſnart mon en Nattergal ſlaae
For hine man agter ei mere

De Piger, de braſke i huld Majeſtæt,
Saa mangen for dem monne ſukke;
Men hvo kun et Glimt af min Laura har ſeet,
Ei meere han finder dem ſmukke.

Saa mangen en Herre høibaaren og riig
Sig Lykkens Eenbaarne mon tykke;
O Laura! o dersom du elſkede mig,
Jeg ſkiftede' ſaa lidet hans Lykke.

Afskeedssang

til Pyramus.

O Ven! du venter mig forgiæves,
At see dig var mit sidste Haab;
At see dig, før jeg fra dig reves;
Ak! Himlen hører ei vort Raab.

For dig din Elskes Taare flyder,
Ak din sig blander ei med den;
En gruſom Hindring mig forbyder,
Skiøndt ham saa nær, at see min Ven.

Dog Elskovs Stemme Vei skal finde
Til dig, trods alle Hindringer;
Hør sidste Gang din Elskerinde,
Hør sidste Gang, du er mig kiær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal bortgræde
Qvalfulde Dage langt fra dig;
At unddes mig endda den Glæde,
At du, min Ven! blev lykkelig.

Vuggevise.

(Efter Berqvin.)

Sov bedſte Dreng! du ſidſte Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedſte Dreng! hold op at græde!
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Da mig din falſke Fader lærte,
At kiende Kierlighed og ſig,
Hvo kunde nægte ham ſit Hierte,
Han dig i Uſkyld ſyntes liig!
Jeg troede ham, ak mig til Smerte!
Han har forglemt ſin Søn og mig.

Sov bedſte Dreng, du ſidſte Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedſte Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O! kan han ei sin Flugt fortryde!
Og komme forbums Fryd ihu!
Saa kiær han var mig, før han flyede,
Ak! lige kiær han er mig nu!
Og Falske! du din Eed kan bryde?
Forlade mig! det kunde du?

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig!
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
De Træk, det Die har min Mage,
Jeg seer hans Billede i dig!
Du skal, som han, engang behage,
Men bliv ham ei i Falskhed lig!
See mig henjamre mine Dage,
Bliv troe mod den, der elsker dig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig;

Sov bedſte Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
Det blive evig ſkiult for dig!
Anklage den, ſom man tilbeder
Hvad Marter er vel denne lig?
O jeg har dyrt betalt de Glæder,
At ſom ſaa knapt tilbeeltes mig.

Sov bedſte Dreng! du ſidſte Glæde,
Min vrede Skiæbne under mig;
Sov bedſte Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.
Her ſkal i denne trange Hytte
Vort Liv i Kummer ſvinde hen!
Bliv du min ſvage Ældes Stytte,
Jeg er din ſpæde Barndoms Ven!
Vor Skiæbne os maae ſammenknytte,
O lad os ſamlet bære den.

Hvidtfeldts Viſe.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raſke Orlogshelte,
Der elſkte Tapperhed, ſom Pligt,
Og ſkialv ei, hvor det gialdte,
Saa var vor Juel og Adeler,
Og ſaa var han, vi ſynge her!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raſke Orlogshelte.

Herr Hvidfeldt var den Herres Navn,
Vi ſynge her til Ære;
Og evig, evig dette Navn
I helligt Minde være!

Han døde for sit Fødeland,
Og glad og villig døde han!
Vort Fødeland var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
De Fiender var saa mange;
Men næst til dem Herr Hvidtfeldt laae,
Den Helt var aldrig bange!
I heele Floden ingen slog
Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog,
Skiøndt Dannemark var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvidtfeldt mandigst slog,
Og Lag paa Lag udsendtes,
Hans gode Skib, hans Dannebrog,
Af egen Ild antændtes.
Kap Anker, Hvidtfeldt, flye til Land!
Med Flugt du Livet frelse kan.

Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare,
Og skulde Danske vove den
For egne Liv at spare?
Dee skal vi, men vi hævnes maae;
Til sidste Aandedrag vi slaae.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slaae:
Hans Svemænd kiæk gientoge;
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Ilden ind i Krudtet brød,
Og alle døde Heltedød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøer Hvidtfeldts Roes,
Hans kiække Svemænds Minde!
O maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de, hver byde Døden Trods!
Vær Fødeland, vær altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Frederikshalds Minde.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
For Fredriksſteen;
Men tappre Fredrikshald ham er
Til megen Meen.
Hver Borger lagde Verktøi hen,
Og greb til Sværd,
Og kiække Peder Colbiørnſen
I Spidſen er.
Saa ſtride de Nordmænd for Norge.

Thi vendte Carl ſin Magt ſaa gram
Mod Fredrikshald;
De Borgere da mødte ham
I ringe Tal,

Men disse slog som norske Mænd
For elskte Land,
Og det var Peder Colbiørnsen,
Der førte dem.
Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug
Blandt Fienderne,
Og Svenskен sank som moden Rug
For Høstkarls Lee;
Men stærkest Høstkarl trættes dog,
Saa gik det her;
Saa mange end de Norske slog,
Der alt kom fleer.
Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi flyede de for Overmagt,
Som Nordmænd flye,
De drog kun bort, for uforsagt
At slaae paa ny.

Kong Carl nu over ſines Liig
Sig baned Vei,
Og Byens Herre troede ſig,
Men var det ei.
Saa ſtride de Nordmænd for Norge.

Hans Folk fandt Død i hver en Vraae,
Hvor de drog frem,
Thi allevegne Nordmænd laae,
Og helſte dem.
Da ſendte Carl ſaa lidet froe
Til Fredriksſteen,
Og bad, han jorde maae i Roe
De Slagnes Been.
Saa ſtride de Nordmænd for Norge.

Men kiække Nordmand ingen Tid
At ſpilde har,
Selvbuden er han kommen hid,
Til Carl til Svar.

Nu maae vi see, at vi igien
Ham ud kan faae!
Og det var Peder Colbiørnsen
Der svarte saa.
De Nordmænd de stride for Norge.

At sætte egen Bye i Brand
De ile hen;
Og den, der først sit Huus stak an,
Var Colbiørnsen!
At slukke Ilden Fienderne
Vil stimle hen,
Men Kugler føg saa tykt som Snee
Fra Fæstningen.
De Nordmænd de stride for Norge.

Høit blussed' da mod Skyerne
Den Lue rød,
Saa svenske Kongen ret kan see
Hans Heltes Død.

Da ſandeb' han Herr Peders Ord,
Hans Folk vil hiem;
Men Helten Steen ſtod uden for,
Og modtog dem.
De Nordmænd de ſtrede for Norge.

Og herlig blusſeb' Fredrikshald
Blandt Liig og Blod;
Oplyſte ſtolt de Svenſkes Fald
Og ſines Mod.
Og aldrig brændte nogen Bavn
Saa ſkiøn, ſom den!
Og aldrig uddøe ſkal dit Navn,
O Colbiørnſen!
Saa ſtrede de Nordmænd for Norge.

Efter Miller.

Den hele Landbye ſamler ſig;
Saa glade alle ere!
Hver leer og dandſer, ak kun mig,
Mig glæder intet mere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,
Al Glædſkab jeg forſager;
Og Spil og Latter hader jeg,
Og heller eenſom klager.

Thi jeg min Hanne miſtet har;
Jeg glemmer aldrig hende;
Jeg veed for vel, hvor rilg jeg var,
Den Tid jeg havde hende.

Hvad hun var from, og blid, og huld!
Og hvad det var et Hierte!
Saa reent og skiønt som luttret Guld,
Saa ømt ved andres Smerte!

Og Øine havde hun saa blaa,
Saa smukke, og saa gode;
Enhver i dem saa klarlig saae,
Hvad der i Hiertet boede.

Paa Timen slog jeg mine ned,
Naar hendes paa dem hvilte,
Og blev saa underlig derved,
Naar Hanne til mig smilte.

Hvor vi var glade begge to
Til sidste Maidags Gilde!
Vi dansde, spøgte, sang, og loe,
Og glemte, det var ilde.

Saa ſprang hun op, og bad god Nat,
Og ſaae paa mig, og ſmilte,
Fik dette Baand omkring min Hat,
Og ſkielmſk bort fra mig iilte.

Men ſnart jeg hented' hende ind,
Og kyſſede den Hulde;
Saa lidet raadt mig da i Sind,
Saaſnart vi ſkilles ſkulde.

Farvel mit kiære grønne Baand,
Jeg dig ei meer ſkal bære!
Men jeg dig fik af Hannes Haand,
Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
Har hængt til Hannes Minde;
Ved Sørgekrandſens Side jeg
Min Hannes Baand vil binde.

Og ſidde lige over for,
Og ſee paa dem, og græde,
Og tænke paa min Hannemoer,
Og paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
Jeg har til Livſted kaaret,
Og ſat et Kors paa Hannes Grav,
Hvorpaa jeg Vers har ſkaaret.

Naar Jorden bliver mig for traug,
Og ingen Graad vil rinde,
Jeg ſtiæler mig ſaa mangen Gang
Til dette Sorgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,
Kun der jeg finder Lindring;
O daglig vil jeg gaae derhen,
Min Hanne til Erindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
Og mine Sukke hører,
Og bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne fører.

Den

arme Sannes Drøm.

(Efter Bürger)

Nys drømte jeg ved Midnatsstund,
At jeg min Falske saae,
Knap troer jeg, at jeg drømte kun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Min Fæstensring han tog af Haand,
Og sønderknuste den,
Og for min Ring et Perlebaand
Til mig han kasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard,
Saa sorgfuld og beklemt,
Der i mit Beed en Myrthe staaer,
Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand nu søndergik,
Og af faldt Perlerne;
Og i det samme Øieblik
Var ikke een at see.

End søgte jeg saa ængstelig,
Og græd saa tungt derved,
At da forvandler Myrthen sig
Til Burbom i mit Beed.

Og Ord for Ord det opfyldt er,
Hvad Drømmen spaaede mig;
Jeg trænger ei til Spaamand meer,
Alt har forklaret sig.

Min Ring er knuust, mit Hierte med,
Og Perler har jeg grædt;
Mig Burbom groer i Myrthens Sted,
Min Død bebuder det.

Brist Hierte! Ringen er i tu,
Den Sorg for Fryd dig gav.
I Myrthens Sted groer Burbom nu,
Den pryde skal min Grav.

Den
Dødes Igienkomſt.

(Efter en gammel Kiæmpeviſe.)

Den fromme Frue Signe paa Sotteſeng laae,
Herr Esbern han ſørged for hende ſaa ſaare;
"Vær troſtig, hun bød ham, og græd ikke ſaa,
Mig martre langt meer end min Død dine Tåare.
Gid ſnart i en lykkelig Vennevivs Favn
Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn."

"Nei! Signelild! derſom jeg krænker vort Baand,
Den Evige mig i min Dødsſtund forglemme!"
Hun tyſſede paa ham med visnende Haand,
Og afbrød ham kiærlig med døende Stemme:
"O gierne min Ven! maae du krænke det ſaa,
Naar hun har dig kiær, og vil elſke de Smaae."

Fem grædende Døttre omgav hendes Seng,
Tung faldt deres Taare paa moderligt Hierte,
Dog ſørged' hun meeſt for ſin eenbaarne Søn,
Der end var for ſpæd til ſaa gruſom en Smerte.
Da han ſine Søſkende grædende ſeer,
Omt kiæler han for dem, da græd de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
Berømt for ſin Skiønhed, og Smilde, og Skiemt,
I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige;
Thi ſværved' hun ſtedſe i Gammen og Suus,
Og agted' ſaa lidet paa Børn, og paa Huus.

De Hunde de tude om Midienat,
De Vorlys de brænde i ſvovelblaae Lue;
Det tuder igien, og de udſlukkes bradt,
Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
Ved tredie Slam ſlyve Dørrene op!
Det ſuſer ſom Vinden i Egernes Top.

Paa Stegersets Ildsted Elinalild sad,
Og havde paa Skiødet sin grædende Broder;
Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
Og ønskte sig tit hos sin hvilende Moder;
Med eet hun forfærdet i Maaneskin saae,
En liigklædet Skikkelse for dem at staae.

"Elina! min Datter! hvi sidder du her?
Hvordan staaer det til med Smaasødskende dine?"
"O! kald mig ei Datter! ak hvo du end er,
Da lad mig med Fred!" svarte ængstlig Eline:
"Som Æblet min Moder var hvid, og var rød,
Men du er jo gusten og bleeg som en Død."

I Graven der blegner den rødeste Kind,
I Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
Da rørte min Klage den evige Dommer;
Jeg reiste de mødige Lemmer med Hast,
Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Røst,
Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
"Ak! sukkede Signelild: tomt er mit Bryst!
Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
Elina! han kiender sin Moder endnu;
Min kiæreste Datter! hvi dvæler da du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Smaa!
O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
De Terner her raade med os, som de vilde.
O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
Thi satt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Omt favnede Signe sin Datter og Dreng,
Det var dem som Pust af Sydvestvindens Aande:
Saa stødtes hun vred for sin Ægtemands Seng:
"O! Esbern og Guldborg! seer Børnenes Vaande,
Den kaldte mig op af mit fredsomme Hiem;
O Guldborg! hvor tager du vare paa dem!"

"Jeg efterlod eder de Bolstre saa blaa;
Dem monne de Tærner bortrane og slide,
De Ædlinge fryse, og ligge paa Straae,
Ei haver jeg fød dem til saadan en Qvide.
O havde du baaret, og fød dem, som jeg,
Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
Som Morgenens Taage for Solen hensvinder;
Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
Paa Esberns af Ruelse blussende Kinder.
I Skioldungens Land var fra selvsamme Stund
Ei ædlere Hustrue og Moder end hun.

Klage.

Himmel! mine Klager bede
Ikke om mig nægtet Held;
Giem kun hine Glimt af Glæde,
Ak! som martre meer min Siæl.

Jeg det veed, med hine Dage
Al min Fryd er flygtet hen;
Jeg den æfter ei tilbage,
Und mig kun at glemme den.

Mariehøien.

O du, der Livets bedſte Lyſt,
Dets Himmel, fandt ved din Udkaarnes Hierte,
Din egen Lykke hærde ei dit Bryſt
Mod haabløs Elſkovs Nød, Ulykkeliges Smerte!
O ſkiænk Marie, ſkiænk Georg en Taare;
Og aldrig Elſkovs Sorg dit ømme Hierte ſaare!

I tætte Skov bag Hillerød
To ſkiønne ſyggefulde Høie ſtige;
Naturen Elſkov her et Frieſted bød,
En Elſker mødtes her hver Aften med ſin Pige;
Her glemte de blandt ſkyldfrie Elſkovs Glæder,
Hvad Kaar dem Klærkers Lov, og Frænders Had bereder.

Den hellige, hvis Navn hun bar,
Hun lignede i Ynde og i Dyder;
I Dyd og Skiønhed hende værd han var,
Men gruſomt Klærkebud det ømme Baand forbyder;

Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Røst tit sagde dem,
At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
Dem kiække Luther nu til Trøst stod frem;
Hvor kroe de hørte om hans Levnet og hans Lære!
I Haabet alt de bedre Tider smage;
O! hvad er riigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Soel gik ned,
Paa yndte Høi med elskte Ven at mødes,
Hvor skyldfrie glad hver Aften der hengleed!
Der lange tunge Dag belønnes og forsødes.
O Held, Held den! der langt fra Stæders Vrimmel,
Fandt i en Ørk, som de, ved elsket Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse did,
Hver bange var at komme der for silde;
Med karrig Haand udmaales Glædens Tiid,
Vee den, som nænde kan eet Blund deraf at spilde.
Ved ingen, ingen Anger, ingen Klage,
Det spildte Øieblik du kalde kan tilbage.

En Aften kom Georg derhid,
Og savned' første Gang sin Elskerinde;

Han saae mod Hillerød, saae hid, og did;
Forgiæves! ingensteds Marie var at finde;
Med bange Røst han hendes Navn udstøder,
Men ham fra Skoven kun en sagte Gienlyd møder.

Hvor skialv Maries ømme Ven!
Og med hvert Øieblik hans Rædsler stige;
Den Armes Angest fattes kun af den,
Der prøved' selv den Qval at ængstes for sin Pige;
En Stemme pludselig og blidt den ender;
Ømt kalder den: Georg! Maries Røst han kiender.

"See," sagde hun, og rakte ham
En Blomsterkost, "jeg disse til dig søgte,
Da jeg din trygge raske Gang fornam;
Den Stolte, tænkte jeg: han lære maae at frygte!
Men er du vred, og feilede din Pige,
Her er hun i dit Favn, du hendes Dom afsige."

"Maar saae jeg sidst min Brud saa glad?"
Udbrød han, som de Høiens Top betræde;
"Gud! raabte hun, "mon vi skal skilles ad!
O Smerte, Smerte spaaer den overvættes Glæde,
Omkring mit Hierte kryber Dødens Kulde,
Om det var Spaadom, Ven! ak! om vi skilles skulde."

7. Og er vor Jord end fuld 21
u. t.
Mel. Du Pier af Jord.

8. Hver, som holder muntre 24
D. T. m. F.
Mel. Fylde hver sit Glas.

9. Brødre! hvorfor flyde 27
Sch. Sange. Egen Mel.

10. Forgiæves Glædessange 30
u. t.
Mel. Det første Glas, som

11. Frieheds, Venskabs, Glæ-
dens Sæde . . 33
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

12. Bedste mellem alle Fædre 35
Iris. Samme Melodie.

13. O Lalage! hvo dømmed dig 37
Sch. S. Egen Mel.

14. Saa iler du bort . . 40
u. t.
Mel. Nys fyldte skiøn Sired.

15. Knøle, hvo lyster . 42
u. t.
Mel. Skaberen skued'

16. Min Sang, min Lina 44
O. N. G.
Egen Mel.

17. Den første Sang . . 48
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

18. Brødre! I som Viisdom 51
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

19. En Skaal for hver . . 54
Cl. S. m. F.
Mel. Skaal for den Møe med.

20. Tung er Veien giennem 56
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.

21. I elskte Brødres Kreds 59
P. S. m. F. Egen Mel.

22. O hvor lykkelig er den 61
Sch. S. m. F. Egen Mel.

23. Der er paa Jorden . 64
D. T. m. F.
Mel. Nu bort med alskens.

24. Lad os drikke . . . 67
Cl. S. Egen Mel.

25. Man trættes nu saamegét 69
u. t.
Mel. Nu bort med alskens.

26. Der var engang en . 71
Cl. S. m. F.
Bekiendt Mel.

27. Bort I Frieheds Prædikan-
ter 73
D. T. m. F.
Mel. Eier jeg en lumpen Daler.

28. Kom, Brødre! lad os 75
Sch. S. m. F.
Egen Mel.